

Sword and Freedom + Schwert und Freiheit + Glaive et Liberte

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Ч. 12

ГРУДЕНЬ

1953

*Сердечно вітаємо всіх наших читачів з
РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ!*

Редакція MiB

Володимир Наддніпрянець

Чи Маленков кращий за Сталіна?

Дуже добрий будинок в околиці м. Чкалова, що належить хорунжому і георгієвському кавалеру колишнього Оренбургського Царського Козацького війська Максиміліяну Петровичу Маленкову, пильно охоронюється. Охоронюється не менш пильно ніж в'язниця і льохи чкаловського МВД. Коли громадани м. Чкалова проходять мимо цього будинку, вони проходять якнайшвидше, не зупиняються і не оглядаються, бо це місце не зовсім безпечне. Можна впасті в око охоронцям, що в цивільному одязі доглядають цілу вуліцю і потрапити до льохів МВД.

Максиміліян Петрович, людина, котра любить по-розмовляти і саме ця його риса є правдивим піщастям для першого секретаря чкаловського партійного комітету та для начальника МВД. Старий Маленков є не досить обережний в своїх висловах, тому до нього допускають не кожного. Для того, щоб відвідати Максиміліяна Петровича, треба мати дозвіл від чкаловського партійного комітету. В багатьох випадках цей дозвіл дається тільки після попереднього запитання в секретаріяті його сина — Георгія Максиміліяновича Маленкова — в Москві. Цей порядок був встановлений ще давно самим теперішнім

головою ради міністрів СССР — Георгієм Маленковим.

Такий догляд, який Маленков встановив за власним батьком, він намагається встановити за членами президії ЦК партії, міністрами, маршалами і генералами.

В цьому і є цілий Георгій Маленков.

Властивості особистого характеру Маленкова визначають його відносини з оточенням і його методу керівництва людьми. В протилежність Молотову, Булганіну й іншим багатьом керівникам СССР він є стриманий в розмовах. Він уважно вислуховує кожного співбесідника, частує його цигарками, часто несподівано вражає запитаннями про здоров'я дружини або дітей. Цим він демонструє своє піклування про життя людини. Він навіть турбується про здоров'я своїх співробітників і цікавиться тими, як вони проводять свій вільний час. Але розмовляючи, він, наслідуючи Сталіна, так дивиться співбесіднику в очі, що від того холодно-брутального погляду людина сатає недобре, людина відчуває страх.

Знаючи Маленкова відомо, що той збирав ще для Сталіна і продовжує збирати зараз для себе всі ком-

промітуючі матеріали не тільки про членів президії партії, про міністрів, маршалів і генералів, але й про відповіdalних робітників апарату. В картотеці Маленкова можна знайти факти розпусти дружини Молотова — Жемчужиної, помилок Ворошилова і Булганина, записи необережних розмов маршалів Жукова і Рокосовського про колишню мешканницьку діяльність Андрія Вишнівського, про поводження, зустрічі і розмови високих партійних і советських керівників у себе вдома і під час перебування їх за кордонами ССР. Маленков знає хто з апарату ЦК і Ради Міністрів склав в анкетах про заарештованих колись брата або сестру, хто з співробітників був колись на іменинах, або просто відвідував пізніше заарештованих троцькістів, бухаринців та інших опозиціонерів.

Але таких людей Маленков рідко звільняє з праці. Навпаки, він нагадує їм те минуле і тут же вимагає цілковитої відданості для себе особисто. Своїх товаришів по керівництву він намагається тримати в руках загрозою підриву їх авторитету, через оголошення неприємних моментів з їх минулого побуту або звязків.

Маленков оцінює своїх колег по праці ЦК і Ради Міністрів, так само як і співробітників апарату, в залежності від ступеня їх відданості йому особисто.

Поліційний догляд і шантаж, є однією з основних методів керівництва Маленкова. Вся політична його діяльність несе на собі відбиток цих його властивостей.

Маленков є представником середньої генерації комуністів. Він не підготовляв жовтневого захоплення влади в 1917 році, не брав штурмом Зимового Палацу в Петрограді, він не брав участі в керівництві ЦК партії і в перші часи після жовтня 1917 року. Його політична біографія почалась так само і на тих же підставах, як і його колишнього друга — Миколи Івановича Ежова.

Сімнадцять років Маленков приходить до червоної армії і в 1920 році вступає до комуністичної партії де стає молодшим політруком в одній з червоноармійських частин в Середній Азії і де працює, як і всі, під загальним політичним керівництвом Лазаря Кагановича. Там він бере участь в придушені національно-визвольних рухів народів Середньої Азії.

Маленков ніколи не був романтиком революції, — навіть в юнацтві. Він завжди був і є — насамперед практик. Як політрук, він завжди знаходив дорогу до ЧК, де тісно співпрацював в питаннях настроїв червоноармійців і викривання серед них непевних елементів. З того часу його праця з терористичними органами ЧК-ГПУ-НКВД-МВД ніколи не припиняється, навіть на становищі голови Ради Міністрів.

В 1922 році він вступає до московської вищої технічної школи. В 1924 році стає секретарем студентської партійної організації і, продовжуючи співпрацю з ГПУ, допомагає ліквідувати студентів-троцькістів. Його заслуги в цій галузі звертають на нього увагу московських партійних кіл і він прискорено, як комуніст-активіст за три роки, закінчує вищу школу.

Після закінчення технічної школи в 1925 році ін-

женер Маленков відразу був взятий до апарату ЦК партії, як кажуть через рекомендацію колишнього секретаря московського комітету партії бухаринця Угланова. Там його відкрив Сталін і став давати йому доручення в справах висвітлення кадрів ЦК і московських партійних організацій для своєї власної картотеки, в особистому своему секретаріяті. Звідси пішла легенда, що Маленков був приватним секретарем Сталіна.

Відомостями, зібраними Маленковим, Сталін перевіряє відомості ГПУ. Коли виявилось, що відомості, здобуті Маленковим, повніші і цікавіші ніж інформації Державного Політичного Управління, він став для Сталіна необхідним фахівцем по кадрах. Цим кар'єра Маленкова була забезпечена. Кілька разів перекидав його Сталін з апарату ЦК до Відділу Кадрів московського обласного комітету і скрізь Маленков був самим визначним і найближчим, хоча і технічним, співробітником Сталіна по знищенні антисталінської опозиції в партії.

В 1935 році Маленков призначається заступником начальника управління кадрів ЦК. Там, разом із своїм начальником, керівником управління кадрів, Єжовим, Маленков підготовляє знищенні Зінов'єва, Каменєва та інших, а також групи Бухарина, Ріковара і Томського.

Ввесь період «ежовщини» до 1938 року Маленков тісно співпрацює з Єжовим і несе не тільки моральну, але й кримінальну відповідальність за вбивства і катування міліонів людей.

В 1938 році, коли Єжов вже добирався до Берліна, — тоді секретаря ЦК партії Закавказзя — Берлія виступив перед Сталіним за ліквідацію «ежовщини». Маленков підтримав «нову зірку» — Берлію і допоміг зліквідувати свого старого приятеля Єжова.

За вірну службу, знищенні антисталінців, Сталін нагородив Маленкова в 1939 році: з цього часу Маленков стає членом і секретарем ЦК, Оргбюро і починає впливати на внутрішню і зовнішню політику ССР. Ганебна війна з Фінляндією і захоплення Крибалтики, були вирішенні за участю Маленкова. Нелюдську «чистку» Західної України, Латвії, Литви і Естонії МВД проводить під безпосереднім керівництвом Маленкова і за його вказівками. Маленков персонально організує летючі оперативні групи з старшин і курсантів шкіл МВД і через них перевіряє господарчу діяльність різних міністерств і установ, діяльність і життя самих міністрів та інших керівних осіб партії й уряду. Матеріали цих перевірок він докладав Сталіну персонально, через голову міністра МВД. В межах цих завдань, оперативні групи були вилучені з підпорядкування міністрові МВД, вони підкорялися виключно Маленкову і таким чином Маленков, за дозволом Сталіна, створив свою власну службу безпеки в загально-державному МВД. Цим була закладена основа могутності Маленкова ще за життя Сталіна. В 1941 році Маленков стає кандидатом, а через декілька років членом Політбюро. Під час війни Маленков, як член комітету оборони, керував воєнною промисловістю і через свої летючі оперативні групи добився успіхів у виробництві й триманні працюючих в спільному безвідказному послухові.

Маленков має феноменальну пам'ять і працездатність. Керуючи справами державної ваги, він ніколи не забуває і про такі дрібниці, як, напр., перевірка, через спеціального уповноваженого в охороні Кремля, старих паперів в кошиках під службовими столами в кабінетах міністрів, чи з'ясування кола приватних зайнамств Ворошилова, або дізнатись про зміст телефонної розмови маршала Жукова з Генеральним Штабом в Москві. Саме ці дрібні риси характеру Маленкова кидають на нього світло, як на політика і державного діяча. Маленков ще за Сталіна був найкраще інформована особа з цілого Політбюро, може ще краще ніж Берія. Знаючи настрій солдат і офіцерів советської армії, він не довіряв війську. За його ініціативою і під його безпосереднім керівництвом була створена додаткова терористична організація в середині армії — СМЕРШ. СМЕРШ в часі війни був вилучений з підпорядкування МВД, офіційно ніби був підпорядкований Генеральному Штабу армії, але фактично стежив і перевіряв і його співробітників. Це була терористична організація під керівництвом Маленкова через яку Сталін тримав в руках армію в часі війни.

Після другої світової війни, як уповноважений ЦК партії і уряду, керував відновленням господарства в звільнених від німецької окупації республіках і областях. Цю працю він разом з Берією почав зі знищенню цілих народів: осетин, чечено-інгушів, татар та інш. Через Хрущова перевів криваву чистку на Україні, а через Пономаренка на Білорусі.

Сталін йому підпорядкував комітет по атомовій енергії на чолі з його головою — Берією та доручив цілу справу кадрів советського адміністрування в Східній Німеччині і советській зоні Австрії. Через свого спеціального уповноваженого і довголітнього співробітника генерал-полковника МВД Івана Серова, Маленков організував вивіз промислового устаткування з Німеччини й Австрії до СССР, економічний і воєнний шпіонаж та викрадення німецьких фахівців-винахідників.

В 1947 році Жданов підтримав вплив Маленкова, але тоді Маленкова врятував Берія. Після таємничої смерті Жданова в січні 1948 року, Маленков ще більше зміцнив свої позиції біля Сталіна.

— Я маю двох батьків: свого власного і духовного — тов. Сталіна — говорив в ті часи Маленков.

І це правда. Маленков є створінням Сталіна. Духовий його спадкоємець, котрий вийшов з партійно-бюрократичного апарату, зростав в умовах кремлівських інтриг і на праці чекіста. Маленков прийшов до влади тією ж дорогою, що й Сталін і тими ж засобами при тій же владі тримається. Поява Маленкова на становищі першого диктатора, після смерті Сталіна, була визначена самим Сталіним ще раніше. В 1947 році, в з'язку з погіршенням стану здоров'я Сталіна, в політбюро кілька разів обмірювали питання приходу нових сил до найвищого керівництва. Закони часу висували молодших. Молодша генерація комуністів опанувала майже всі ключеві позиції в партії. Проблема зміни генерації в керівництві комунізму вимагала негайного рішення. Сам Сталін вказував на конечність притягнення молодих до найвищої влади, щоб не послабляти ча-

стими змінами в керівництві, позиції партії. Але навколо кандидатури на становище першого диктатора розгорілася боротьба. Молотов, для забезпечення своїх впливів, підсував йому особисто відданого Косиціна, Жданов і Берія розраховували на свої власні особи. Обережний Жданов на всякий випадок ще з 1943 року висував свого зятя талановитого Щербакова, а після його смерті, голову Держплану — Вознесенського. Сталін зупинявся на Маленкову.

В жорстокій боротьбі з конкурентами, боротьбі за принципом, що мета випадкове засоби, переміг Маленков. Переміг не тільки тому, що був ставленник самого Сталіна, але й тому, що до 75 відсотків всієї партійної бюрократії було висунуто на партійно-керівну працю, власне Маленковим. Сталін найбільше за все боявся залишити після смерті Політбюро розсвареним і розщепленим. Саме в цьому і полягає значення того факту, що Маленков, а не Молотов робив звітну доповідь замість Сталіна на 19 з'їзді партії. Цим воля Сталіна була продемонстрована і перед партією і перед світом.

Було з великою помилкою вважати Маленкова «малою особою в Кремлі» або пішаком в руках Молотова, Кагановича, Хрущова чи Булганина. Маленков дійсно не є ідеолог чи теоретик, хоча в останні часи і претендує на це. Він також ще не добився становища абсолютного диктатора, але вже стоїть на шляху до цього. Це людина холодного розрахунку і сильним характером, практик і здібний організатор в умовах комуністичної дійності. Він є правдивий майстер діялектичної методи шантажу в політиці і в відносинах до людей та майже досконало володіє технікою управління в умовах комуністичної диктатури.

Маленков є речником партійно-керуючого апарату і в цьому його головна сила. Звичайно, що він не може бути інтелектуально зірваний з старими вождями і організаторами комунізму. Коли Леніна, Троцького і Бухаріна можна порівняти з левами світового комуністичного руху, а Сталіна з тигром пойовничої комуністичної практики, то Маленков є тільки гіена. Але ця дегенерація вождів комунізму не зменшує ролі Маленкова в сучасності, бо вся його мідула політична діяльність є доказом того, що в багатьох випадках він може піднестися до якості тигра. Сталіна також колись вважали за сіру посередність.

Діяльність Маленкова після Сталіна, як керівника президії ЦК партії і голови Ради Міністрів є логічним продовженням його попередньої політичної біографії. Справа в тому, що жадного «нового курсу» уряду Маленкова, про який пишуть т. зв. знавці: Сходу за кордонами СССР, немає. Уряд Маленкова, як уряд, взагалі не має і не може мати жодного власного курсу політики. Цей курс визначає президія ЦК партії. Майже всі члени президії ЦК, крім Хрущова, з членами Ради Міністрів. Тому встановити де кінчається президія ЦК і починається Рада Міністрів — неможливо. Жадного «нового курсу» президії ЦК також немає. Є стара генеральна лінія партії, котра лишається завжди незмінною, але тактика і стратегія цієї лінії завжди змінювалися під тиском обставин раніше і так само за потребою, змі-

нюються і зараз. Історія комуністичної партії СССР вчить, що кожна зміна комуністичної тактики в бік згладжування гострих кутів завжди віщувала сильніший наступ комунізму. Таке явище ми спостерігаємо і в наші дні.

Останні роки, ще за життя хворого Сталіна, Маленков з тими ж Молотовим, Кагановічем, Хрущовим, Булганиним і іншими керував і партією і Советським Союзом, майже в такій же мірі, як і тепер. Але тоді становище його було краще в тому розумінні, що хоча керував він, але офіційну відповідальність за керівництво ніс Сталін. Сьогодні Маленков змушений створювати свій власний авторитет в умовах послаблення комунізму не тільки за кордонами, але і в самому СССР. Послаблення комунізму є в значній мірі наслідком останньої війни: через поширення червоної фарби на географічній мапі Європи. Якраз це поширення в Європі (Азія має свої зовсім інші специфічні умови) на перший погляд промовляє за великі світові перемоги комунізму, але насправді є однією з головних причин послаблення всієї комуністичної системи. Друга світова війна захитала цілу систему ізоляції підсоветських народів від цілого світу, котру Черчіль назава залишною завісою. Через мільйони т, зв. оstarбайтерів в Німеччині, солдат і офіцерів советської армії, що пройшли в битвах європейські країни під час війни і через довголітнє перебування окупаційних советських військ в середній Європі, ця зализна заслона отримала такі дірки, котрі годі вже залатати. Справа не тільки в тому, що порівняння умов життя і праці в умовах комуністичної диктатури і поза нею підірвало віру мільйонів в правильність соціально-економічних принципів комуністичної доктрини. Головне полягає в тому, що разом з цим ті мільйони підсоветських людей вперше за десятиріччя комуністичної слави, отримали можливість ознайомитись з іншими ідеологіями і поглядами ворожими комуністичній теорії. Більшість з цих підсоветських селян, робітників та інтелігенції є носіями антикомуністичних ідей Звідси заява Маленкова на 19 партійному з'їзді, що «ідеологічна праця є найпершим обов'язком партії і недооцінювання цієї праці може наробити непоправну шкоду інтересам партії і держави». «Ми повинні пам'ятати, — сказав Маленков — що кожне послаблення впливу соціалістичної ідеології, підсилює вплив ідеології буржуазної». З цього приводу, постійні, майже істеричні, заклики Маленкова до народів СССР «згуртуватися навколо партії й уряду».

З другого боку, практика комунізму в захоплених ним країнах Європи, викликає дійовий спротив тих народів комуністичної системи. Червневе повстання німецьких працюючих в Берліні і східній зоні Німеччини і вжиття для його придушення советських військ є подія великого значення з далекійдучими наслідками. Працюючі СССР, одягнуті в військові шинелі окупаційних військ, є достатньо політично свідомі, щоб зрозуміти, що комунізм нав'язує їм роль світового жандарма.

В етнографічній Росії ще немає виразної революційної ситуації проти комунізму. Це близькуче доказав цілковитий спокій в Москві і інших російських

містах під час смерті Сталіна й перебрання найвищої влади його спадкоємцями. Але така ситуація наростає в першу чергу в республіках, тобто серед поневолених Росією народів. Природне бажання, через національно-визвольну революцію звільнитися від соціального ярма комунізму, насамперед українців, білорусів і народів Кавказу, є найбільшою сучасною турботою керівників комунізму на чолі з Маленковим. Це і є причиною теперішнього рішучого підсилення боротьби в СССР з «буржуазним націоналізмом».

Цей невмирущий «буржуазний націоналізм» неросійських народів є смертельна загроза для комунізму. Про це говорив ще Ленін, про це систематично попереджував Сталін. Посилити боротьбу з ним, на 32-му році існування комуністичної влади, закликає і Маленков. Саме в цих фактах і є зародок близької загибелі комунізму і як теорії і як практики. Коли до цього додати виразну кризу т.зв. соціалістичного господарства в СССР, то останні заходи Маленкова і його групи стануть зрозумілими.

В світлі цих фактів і враховуючи ці обставини, треба розглядати і боротьбу Берія-Маленков. Двоєй Берія-Маленков, це не тільки гола боротьба за місце першого диктатора серед інших диктаторів. Це боротьба двох концепцій в умовах вмираючого комунізму, де кожний з них хотів би за своїм власним рецептом той комунізм рятувати.

Ще під час агонії вмираючого Сталіна, ціла президія ЦК партії погодилася на тому, що послаблені позиції комунізму і внутрішній стан СССР вимагають негайних заходів для заспокоєння зростаючих антикомуністичних настроїв не тільки в середині СССР і в середині самої комуністичної партії, але і в країнах-сателітах. Були заплановані тимчасові поступки для національних неросійських советських республік, деякі заходи для покращення матеріального стану працюючих як в СССР так і в сателітних країнах, зниження агресивності по відношенню до західних демократій. Але знаючи, що ці заходи можуть викликати і послаблення диктатури партійного апарату, одночасно були вжиті міроприємства щодо більшої концентрації повноти влади в колі тільки чільних осіб.

Цим пояснюється негайна зміна, після поховання Сталіна структури керівництва партії і Ради Міністрів. З 36-особової президії ЦК, обраної тільки кілька місяців тому, була створена президія, що відповідала колишньому Політбюро, тобто знов 13 осіб. Було скорочено число міністерств, а декотрі були об'єднані під керівництвом окремих членів партії. Щоб ніхто не міг скористатись з іменем Сталіна для самого себе і оголосити себе єдиним його спадкоємцем, як зробив сам Сталін з іменем Леніна, був висунений і пропагований принцип «колективного керівництва». Диктатори в Кремлі, особливо Маленков, гостро слідкують за тим, щоб з колективного керівництва не вирвався Молотов, котрого в СССР звикли рахувати найближчим соратником Сталіна. З цих причин більше не чути про культ Сталіна, щоб ореол Сталіна не впав на Молотова. З другого боку, зникнення обожнювання Сталіна, породило в легковірних людей надію на зникнення сталінізму,

як системи, що безумовно популляризує самого Маленкова. Але сам Маленков вживає всіх заходів, щоб стати абсолютним диктатором не пов'язуючи себе міцно з Сталіном. Факт підготовлення ним самим зустрічі його ж особи на п'ятій сесії Верховної Ради ССР і його персональне розпорядження видрукувати свою промову на цій сесії в 5.000.000 примірників, говорять самі за себе.

Показавши, під страхом можливої паніки серед населення, похвальну єдиність в питанні необхідності ліберальних міроприємств, президії ЦК, коли переоналася, що в Москві все спокійно, розкололася в питанні, як далеко ці послаблення проводити.

Іронія долі і парадокс історії.

Офіційний кат Советського Союзу, маршалізований поліцай Берія, висунув пропозиції найбільш ліберальні ніж інші члени президії. Ні на хвилину не заплющаючи очі на те, що саме Берія був виконавцем Сталіна не тільки в масовому терорі серед різних шарів населення, але і в знищенні цілих народів, в тому числі й свого грузинського, треба визнати також те, що очевидно Берія, поруч з Мікояном, був найменшим сталінцем з цілого Політбюра і президії ЦК. Ніхто не може обвинувачувати Берію в тому, що він є людинолюбцем, або другом народів. Але не можна забувати і те, що коли від приходив до безпосереднього керівництва НКВД-МВД, цей його прихід був пов'язаний з тимчасовим зменшенням терору. Так було в 1938 році, коли Берія зумів довести Сталіну шкідливість «ежовщини» і зліквідував не тільки Єжова але й ежовців. Так було в 1953 році, коли він настояв на звільненні лікарів і припиненні антижидівської компанії, навіть коштом авторитету МВД. Правда, одночасово це був удар і по Маленкову, ініціаторові «звоми лікарів». Цим же ударом Берія скомпромітував найближчу особу до Маленкова — Ігнатьєва, колишнього міністра МГБ, призначеною секретарем ЦК. Але факти лишаються фактами.

Берія такий же фанатичний комуніст, як і Маленков, але Берія після Кагановича був найбільш розумний, здібний і більш гнучкий в політиці зі складу цілої президії ЦК. Найбільший знавець марксизму і діалектики, Берія, завжди вимагав в часі кризи комуністичної системи значних тимчасових послаблень в національних відносинах, економіці і зовнішній політиці. Його боротьба в Політбюро ще за Сталіна проти особливо запеклої російсько-імперіалистичної групи Жданов-Молотов-Булганін — загально відома. В політиці цієї групи Берія бачив заразу для комунізму. Тоді в Політбюро Маленков старався бути посередині і не брати на себе відповідальності. Він намагався бути в центрі між Жданов-Молотов-Булганін і Берією, котрого іноді, не завжди, підтримували Каганович і Мікоян. Тоді Маленков намагався зберегти добре стосунки і з Ждановим, котрого він ненавидів, і з Берією. Коли треба було вирішувати якесь питання він завжди приєднувався до точки зору Сталіна.

Що ж пропонував Берія? На це дає відповідь обвинувачення Маленкова. З метою заспокоєння національних прагнень персійських народів, Берія пропонував замінити росіян в керівництві персійських

ресурсів комуністами відповідної національності, дозволити більшу автономію і до деякої міри децентралізувати господарство персійських земель. Звідси вийшло обвинувачення, що Берія відроджує «буржуазний націоналізм», хоче підірвати дружбу з «великим російським народом» і що він агент «імперіялізму». Різниця в поглядах на національне питання між Берією і Маленковим була та, що перший дивився на тимчасове незначне послаблення національних утисків, як на засоб розбиття внутрішнього антикомуністичного фронту, натомість Маленков хотів обмежитися тільки поступками «культурно-національними по формі і соціалістичними по змісту», як він сам сказав на 19 з'їзді партії: «Ідеологічна праця краще доходить на рідній мові».

Шереконавшись, що стан сільського господарства за колгоспного устрою, катастрофальний і це веде до кризи промисловості через відсутність в достатній мірі сировини, яку дає сільське господарство, Берія запропонував цілу низку міроприємств. Серед них були декотрі запозичені у Бухаріна, напр., зміна цілої системи заготівель сільськогосподарських продуктів, дозвіл колгоспникам, замість здавати державі, продавати незернові культури на колгоспних базарах, збільшити земельні ділянки при двох роках колгоспників і т. п. Цим Берія хотів викликати у колгоспників зацікавлення в більшому виробленні сільськогосподарських продуктів. Маленков за це обвинував Берію в тому, що він хотів розвалити колгоспний устрій і тим самим «зробити голод в країні». Але вже в вересні ц. р., після оголошення Берія ворогом народу, Маленков був змушений реалізувати декотрі, не всі, пропозиції Берія.

Постанова вересневого пленуму ЦК партії до довідки Хрущова про сільське господарство є, властиво визнанням провалу колгоспного устрою в ССР.

Але поступки Маленкова не треба переоцінювати. Ці поступки селянству в ССР мають таке саме значення і таку саму мету, як і поступки, що їх зробив Сталін в 1930 році після своєї статті «Запаморочення від успіхів». Рятуючи тоді також ситуацію, проводячи насильну колективізацію, ЦК партії також звільнив голгоспів від поставок багатьох сільськогосподарських продуктів, простив борги колгоспів і навіть деякі райони були звільнені від поставок до двох років. Було дозволено мати власну корову і птицю. Але це не допомогло і більш як через 20 років історія повторюється знову. Непоможе і зараз тому, що ні Берія ні Маленков ніколи б не пішли на сдиний правильний шлях, шлях створення заможного життя — ліквідації цілої колгоспної системи. Кріпацтво в формі колгоспного устрою є однією з підстав комуністичної диктатури.

Дальші поступки Маленкова, заходи щодо збільшення продукції товарів широкого вживання, особливо амнестія і зниження цін не можуть грати поважної ролі в покращенні відносин серед населення. Амнестія для карних і службових злочинців, при тому, що мільйони політичних лишаються в концтаборах, зведе це міроприємство майже напівець. Зниження астрономічних цін звичайно в декотрій мірі покращить купівельну спроможність працюючих, але

справедливість вимагає зазначити, що і при цих вже знижених цінах, уряд Маленкова кладе в свою державно-капіталістичну кишеню чистий прибуток від 800 до 2.000 відсотків в залежності від назви і гатунку товару. Про такий прибуток не сміє мріяти жодний приватний капіталіст.

Ось таке значення «нового курсу» внутрішньої політики Маленкова.

Зовнішня політика Маленкова, після знищенння Берії неухильно веде до 3-ї світової війни. Триумвірат Маленков-Молотов-Булганін не може вести іншої політики, як політики провокації і шантажу. Наближається час, коли цей триумвірат переступить межу довготерпіння світу і тоді зудар буде неминучий. Після димової завіси гарних слів про «мир в усьому світі» і про можливість «мирного індування двох систем» Маленков разом із своїми товаришами взяв тактику дрібних послуг для демократії, як то звільнення заарештованих чужинців, дозвіл советським дружинам англійців виїхати до Англії, запрошили чужинецьких журналістів на відвідини СССР, з відкритим розрахунком на «ослів ХХ-го сторіччя», і т. д.

Розраховуючи, як ще сказав Ленін, на «вічну глупоту міжнародної буржуазії», зовнішня політика уряду Маленкова намагається поширити протиріччя між США і Англією, Францією і Німеччиною. Одночасно підсилюються п'яті колони в середині демократій, і для цього великоодержавні шовіністи і російські імперіалісти Маленков, Молотов і Булганін закликають комуністів Заходу до «пролетарського інтернаціоналізму», а комуністів Азії і Африки до міжнародного комунізму переконало, що продовжувати «націоналізм». Перемир'я в Кореї зовсім не означає, що уряд Маленкова є голубом миру. Це перемир'я було зроблено тільки тому, що керівництво женеви агресії в Кореї приведе до вживання атомової зброї в Китаї і останній буде вибитий з комуністичного фронту ще до початку 3-ї світової війни. Але що це перемир'я буде тривке — немає жодної гарантії. Як вирішать в Москві, так і буде.

Промова Вишнівського на останній сесії ОН знов наблизилася до старого тону советської дипломатії і ця обставина здійснила раз підкresлює до чого прямує Маленков і його група.

Чи є Маленков кращий за Сталіна?

Ні! Навіть гірший. Гірший і за Сталіна і за Берію. Маленков має всі негативні риси і Сталіна і Берії, але не має потрібної гнучкості і їхньої політичної інтуїції. Саме політична інтуїція Сталіна, Берії і Кагановича не один раз змушувала їх іти на тимчасові поступки юдей уникати катастрофічних наслідків для цілого людства. Маленков є ще гірший і тим, що своєю тактикою він збуджує фальшиві надії і в СССР і поза його кордонами. Тим він викликає примиренчі настрої до комунізму і послаблює боротьбу з ним.

Що може дати Маленков в майбутньому для українців, білорусів, кавказців і інших народів, силою втиснутих за грани СССР? Які надії на Маленкова може покладати російський народ, від якого Маленков сам походить?

В національному питанні дальше обмеження національних прав і дальшу колонізацію неросійських народів. Для російського народу, він безсумнівно гортеє ролю головної поліційної сили над іншими націями, що уярмлені комунізмом. На питання чим будуть ощасливлені народи в СССР в соціальному відношенні Маленков сам відповів ще в жовтні 1952 року на 19-му з'їзді партії. Він оголосив, що СССР вступає в добу будівництва комуністичного суспільства і для реалізації цієї мети не можна «залишити в силі такі економічні фактори, як колгоспну групову власність, товарний обіг і т. п.» «Згідно з практикою Сталіна «Економічні проблеми соціалізму в СССР» — сказав Маленков — необхідно... підняти колгоспну власність до рівня загальної народної власності». Іншими словами, Маленков, виконуючи сталінський заповіт, збирається повернути колгоспи вже остаточно в державно-капіталістичні підприємства на зразок советських заводів і фабрик. Тим самим знищується селянство як кляса, воно переходить на становище с. г. робітника, прикутого до місця своєї праці законом. Разом з тим, ліквідується товарний обіг, тобто торгівля. За комуністичного суспільства — пояснив Маленков — торгівля буде замінена розподілом прибутків за принципом «кожному за його потребою».

За новою комуністичною теорією, держава, як апарат насильства, лишається їй в комуністичному суспільстві, вона зникне тільки тоді, коли комуністичним буде цілий світ. Тому визначати потребу кожного буде держава і очевидно слідкувати за правильністю цього розподілу буде державний орган — МВД. Таким чином суцільний тоталітаризм у всіх відтінках людського життя, доведений до безглуздя — конечна мета Маленкова.

Щодо зовнішньої політики, то Маленков на тому ж 19 партійному з'їзді висловився просто і недвоязно. «Є всі підстави думати, — сказав він, — що третя світова війна викличе розпад світової капіталістичної системи». Цей розпад «світової капіталістичної системи» Маленков вважає за початок панування комунізму в цілому світі. Ця концепція Маленкова, добитися світового панування шляхом третьої світової війни, цілком відповідає намірам найбільших імперіалістів навіть серед членів президії ЦК комуністичної партії, Молотова і Булганіна. Саме ця концепція є однією з підстав співпраці Маленкова з останніми двома. Саме в них він знайшов спільніків проти політики Берії і вони разом, за допомогою Кагановича і Мікояна, котрі в останній момент скилилися до Маленкова, зкинули Берію. Чи буде над Берією суд чи не буде — не грає ролі. Коли Берія «розколеться» і буде зізнаватись, що він «продався капіталізму» суд буде. Коли ж Берія не піде назустріч бажанням Маленкова, тоді буде оголошено, що Берія помер від удару серця чи якоєсь іншої «хвороби».

Теперішня зовнішня політика Маленкова спрямована тільки на виграну часу. Він мусить мати час, щоб самому визначити найбільш сприятливий момент, коли і де він сам почне агресію, або спровокує війну. Для цього він охоче буде вести всілякі пере-

гвори і підписувати міжнародні договори, бо для цього кожне міжнародне зобов'язання є не більш, як клаптик паперу, котрий він завжди розірве, як тільки буде почувати себе в силі почати наступ за світове панування. До того часу його зовнішня політика буде наасичена дипломатичним шантажем, тактичними і стратегічними відступами і змінами, маючи на меті підготовку до наступу.

Колись Ленін в 1914 році назвав померлого президента Французької Республіки Пуанкарє — Пуанкарє-війна. Але цей додаток більше підходить до імені Маленкова, отже, Маленков-війна.

Ми проти війни, як засобу масового знищення людства. Але можливо що в цьому випадку засада «чим гірше тим ліпше» врятує нарешті не тільки всі уярмлені комунізмом народи, але й цілій світ. В протилежності Маленкову, ми певні, що початок в'їськовій агресії комунізму, буде початком його кінця, а значить початком національно-соціальної революції проти цілої комуністичної системи, всіх поневолених комунізмом народів. Сталін, Маленков, Берії, Молотови і Хрущови приходять і відходять, але ідеї вільності і справедливості лишаються, бо вони вічні.

Майор Б. Л-к

Органи безпеки ССР

(Продовження з попередніх чисел «М і В»)

В попередньому числі «МіВ» ми подали нашим читачам організаційну схему Головного Управління Державної Безпеки ССР (ГУБ). Сьогодні постараемося подати відомості про другу установу, яка в системі органів безпеки ССР відіграє другу роль після ГУБ. Це є Головне Управління Прикордонної Охорони (ГУПО).

Головне Управління Прикордонної Охорони — ГУПО МВД ССР — одне з Головних Управлінь МВД, призначене для охорони державників кордонів ССР і його союзних республік, для забезпечення державної безпеки в пограничній полосі, для організації пограничної розвідки на територію противника і для контррозвідки в приграницій смузі ССР.

ГУПО, як самостійне Головне Управління адміністративно й оперативно підпорядковане тільки МВД а з іншими Управліннями та Міністерствами пов'язане лише по порядку співдії й координації.

Начальник ГУПО, для більшої самостійності являється одночасно замісником Міністра Внутрішніх Справ ССР. Він же одночасно і являється членом Державної Конфліктної Пограничної Комісії при Советі Міністрів ССР, в завдання якої входить:

а) розгляд конфліктних справ в спірних гравничих питаннях, які виникають з дружніми сусідніми ССР державами;

б) в випадку нападу на граници ССР ворожих сил, ГУПО приймає на себе перший удар і оборону, а Конфліктна Комісія прикладає дані і матеріали Советові Міністрів для оголошення війни противній стороні;

в) коли розвідка ГУПО або розвідчі органи ГУБ установлюють факти надмірної концентрації військ в прикордонній полосі сусідньої держави, — всі ці матеріали йдуть в Конфліктну Комісію. Звідтам всі ці матеріали передаються на розгляд Совета Міністрів ССР.

Центральний апарат ГУПО МВД ССР, апарат УПО Союзних Республік як рівнож апарат УПО пограничних округів і пограничних відділів укомплектовується з особливо провірених, висококваліфікованих

військ та добре вищколених командних, оперативних та розвідчих кадрів. Війська ГУПО щороку поповнюються згідно мобілізаційного плану Міністерства Оборони ССР. В склад військ ГУПО відбираються люди з числа фізично добре розвинених, щонайменше з закінченими 7 класами народної школи, як правило члени й кандидати КПСС, комсомольці а в виняткових випадках особливо провірені діти політично надійних робітників т. зв. «безпартійних большевиків». Служба в відділах ГУПО триває два і пів року, а в деяких випадках продовжується і до трьох років.

Центральний апарат ГУПО, УПО Союзних Республік, пограничних округів й пограничних відділів (отрядів) укомплектовується слідуючим порядком:

1. Начальник ГУПО МВД ССР

Начальник ГУПО, — він же Замісник Міністра Внутрішніх Справ, він же Предсідник Оперативної Наради (Совещання) ГУПО, він же член Державної Конфліктної Пограничної Комісії при Советі Міністрів ССР. Начальник ГУПО призначується Міністром Внутрішніх Справ й затверджується Советом Міністрів. Кандидатура на цей пост підбирається Міністром Внутрішніх Справ в співдії з ГУБ, політичним Управлінням ЦК КПСС й через Відділ Кадрів ЦК КПСС направляється на затвердження Совету Міністрів.

Начальникові ГУПО підлягають всі збройні сили ГУПО за винятком III (контррозвідчого) Управління й IV (політичного) Управління. III Управління підпорядковане оперативно тільки ГУБ МВД а IV Організаційно-Інформаційного Бюро ЦК КПСС.

2. Замісник Начальника ГУПО по політичній частині

Замісник Начальника ГУПО по політичній частині, він же Начальник Політичного Управління ГУПО, він же замісник Предсідника Оперативної Наради ГУПО і він же член Державної Конфліктної Пограничної Комісії при Советі Міністрів. Кандидатура на цей пост підбирається тим самим способом що і кандидатура Начальника ГУПО.

3. Замісник Нач. ГУПО по оперативній ділянці

Замісник Нач. ГУПО по оперативній частині являється Начальником Оперативного Управління ГУПО, замісником Предсідника Оперативної Наради як рівно ж і членом Конфліктної Комісії. Начальники Оперативного Управління підлягають всі Управління ГУПО за винятком вищезгаданих III і IV Управлінь. Призначується органами МВД в порозумінню з віддлом кадрів КПСС.

Політичні, оперативні й командні органи центрального апарату ГУПО

Оперативна нарада.

Оперативна нарада ГУПО це колективний розпорядчий орган. Він складається з предсідника, двох замісників, секретаря й членів оперативної наради. Начальники Управління й Відділів і їхні замісники й помічники являються членами оперативної наради. Оперативна нарада порядком внесків і дискусій колегіально вирішує важливіші справи організаційного чи політичного характеру. В дійсності це є об'єднаний центр керівництва органами ГУПО.

I. Управління кадрів

Начальник управління кадрів по положенню являється помічником начальника ГУПО по кадровій частині.

В управління кадрів входять слідуючі відділи:

а) мобілізаційний відділ, який відає мобілізаційними плянами в співід з мобілізаційним відділом Міністерства Оборони укомплектовує війська ГУПО.

б) Вишкільний відділ, в завдання якого входить військовий вишкіл всіх кадрів ГУПО.

в) Боєвої підготовки, якого завданням є підготування кадрів ГУПО правилам охорони, тактики і боєздатності військ ГУПО.

г) Командний Відділ, — підготовляє нищій і середній командний склад органів ГУПО;

д) Навчальний Сектор, керує спеціальними школами і курсами для підготовки воєнних, оперативних, політичних й господарчих кадрів для органів ГУПО.

II. Оперативне Управління

Оперативне Управління очолюється заступником Начальника ГУПО. В його компетенції входить теж і морський відділ по охороні кордонів. По лінії сухопутних військ оперативне Управління керує всіма бойовими і охоронними частинами й резервами ГУПО. Вони складає оперативні пляни для охорони кордонів, побудови стратегічно корисних оборонних й сторожевих пунктів і в взаємодії з Управлінням Кадрів укомплектовує підвідділи військ ГУПО.

Оперативне Управління через Агентурно-розвідчий Відділ (V) веде військову, економічну й політичну розвідку в пограничних смугах сусідніх держав т. зв. «блізьку розвідку», про яку докладніше зупиняється в іншому місці.

III. Контррозвідче Управління

Контррозвідче Управління в центрі ГУПО свого оперативно-контррозвідчого апарату майже не має.

Вся робота по лінії Контррозвідчого Управління ведеться в основному через пограничні відділи й пограничні застави. Сфера дії — 25 км, погранична зона, в тому 12 км. заборонена зона, як рівно ж ввесь без винятку апарат й персональний склад ГУПО перебуває під його наглядом. Це Управління є цілком незалежне від ГУПО, підлягає безпосередньо ГУГБ-МВД. Воно тісно співпрацює з (V.) Слідчим Відділом, який в основному являється вищою слідчою інстанцією в справах працівників органів ГУПО, котрі за різні проступки притягається до відповідальності. Центральний апарат Контррозвідчого Управління ГУПО являється одночасно інспекційним і контрольним органом для всіх нищестоячих контррозвідчих органів як в УПО Союзних Республік так і в пограничних округах, пограничних відділах (отрядах) і заставах.

IV. Політичне Управління

Політичне Управління ГУПО являється виконавчим органом ЦК КПСС й безпосередньо йому підлягає. Воно проводить в життя «генеральну лінію» партії, веде ідеологічну й політичну підготовку всіх кадрів ГУПО. Слідкує за політичною благонадійністю кожного члена партії, ідеологічним, політичним й моральним станом всіх кадрів. Сітка політичного управління сягає аж до найнижчих клітин ПО. Політичне Управління видас газету для кадрів ГУПО «Пограничник», натомість низові частини видають стінні газети т. зв. «Ільичевки».

V. Агентурно-розвідчий Відділ

Як вже було упом'януто вище, Агентурно-розвідчий Відділ тісно співпрацює з II та III Управліннями як рівно ж і з VII Відділом і цілковито перебуває на службі II-го (Оперативного) Управління.

Агентурно-розвідчий Відділ складається з підвідділів:

- оперативного;
- інформаційного;
- секторів, — західнього, південно-західнього, близько-східнього і далеко-східнього.

Оперативний підвідділ збирає відомості військового й економічного характеру в пограничних зонах ворожих ССР держав.

Інформаційний підвідділ займається виключно політичною розвідкою. Його цікавить політичні настрої армії противника, настрої населення в пограничних смугах інших держав і т. п.

Оперативний підвідділ при помочі згаданих секторів (західнього, південно-західнього, близько і далеко-східнього) проводить вивчення місцевостей в пограничних зонах сусідів, вивчення місцевих приписів, передків, обичаїв і т. п. Цими матеріалами пізніше користаються розвідчі органи ГБ (Державна Безпека) і Генерального Штабу (ГРУ — Главное Розвідочное Управление).

VI. Слідчий Відділ

Як вже було згадане вище, слідчий відділ призначений для ведення слідств над працівниками органів ГУПО. Сюди входять різні провини працівників ГУПО, як політичні так і кримінальні.

VII. Відділ зв'язку

Відділ зв'язку складається з підвідділів:

- а) радіорозвідчого;
- б) шифровального;
- в) дешифрувального;
- г) радіозв'язку.

На дуже доброму поземі стоїть головним чином дешифрувальний відділ. В ньому затруднення найкращі фахівці в цій ділянці. Цей відділ нераз дуже багато прислужився до викриття різних переходових пунктів кордону ССР, дешифруючи різні радиограми ворога.

Господарче Управління ГУПО

Начальник господарчої частини являється помічником Дачальника ГУПО в цій ділянці, скорочено називається «Помпожоз».

Господарче Управління складається з відділів:

- а) боеприпасів — дбає про забезпечення всіх частин ГУПО потрібним військовим знаряддям, зброєю і боеприпасами.
- б) фінансовий — відає всію фінансовою системою і бюджетом.
- в) транспортний — відає організацію транспорту для всіх частин ГУПО.

г) медично-санітарний — розділяється на два підвідділи: медичний (охрана здоров'я) і ветеринарний. В розпорядженні медичного підвідділу знаходиться цілий ряд лічниць, санаторій й домів відпочинку, призначенні в основному для командного складу. Ветеринарний — має лічниці для лікування коней.

д) торговельний має — в своєму розпорядженні цілу сітку т. зв. «закритих розпределителей». Це с крамниці в яких продаються товари широкого вживання й харчові продукти для командного складу ГУПО.

е) харчового забезпечення — відає справами прохарчування військ ГУПО. Улаштовує харчові бази і т. п.

ж) умундурування — забезпечує всі відділи потрібним одягом.

з) матеріально-технічного забезпечення — забезпечує всі відділи ГУПО потрібним будівельним матеріалом і обладнанням (для будов бункрів, дотів).

і) фуражного забезпечення — забезпечує всі відділи потрібним фуражем для коней.

к) адміністративно-господарчий й мешканевий — відає канцелярійними матеріалами, помешканнями для командного складу і т. п.

Так більш-менш виглядає організаційна побудова керівних органів ГУПО МВД. Про побудову цього апарату до низу подамо в наступному числі.

Л. КИЇВСЬКИЙ**Приборкати примітива!**

З таким твердим рішенням виходила більшість українців зі зборів під головуванням п. Семчишина, скликаних Українським Координаційним Комітетом 27. 9. б. р. в м. Манчестер для заслухання доповіді п. І. Багряного, — т. в. о. Голови Президії УНРади, на тему: «Боротьба проти московського імперіалізму і УНРади».

Що ж говорити, тема актуальна й не менш відповідальна і тому треба тільки пожаліти, що вельмишановний прелегент не зовсім впорався з нею. Перед нами швидше виступав партійний культуропропагандистський маштабу або ж журналіст, а ніж політик на такому високому посту з широкими візіями на наше минуле й майбутнє, з вмінням глибше аналізувати сучасну дійсність. Це був виступ діяча з доби просвітлення, або сільського вчителя перед сходом селян.

Ні близкучої аналізи, ні дотепу, ні оригінальності, ні, нарешті, отого інтимного контакту доповідача з авдиторією, що конче потрібний для успіху промовця, навіть брак культури слова, зокрема в звертаннях до авдиторії (замість «Пані й Панове», як принято в культурному світі, тільки виключно «Панове», хоч в залі було не мало жінок).

Але з усім цим можна було б ще примиритись, якби в нагороду за це слухачі відчули добре продуманий план доповіді, солідні аргументи, вміло підібрані паралелі й аналогії, вдалі константації, гасла й висновки. На превеликий жаль нічого цього не було. Як з чогось непомітного, другорядного допові-

дач почав, так цим другорядним, маловажливим і закінчив. В чому ж справа?

Адже сама вже тема, такби мовити, давала прелегентові карти в руки. А справа в тому, що на згаданих зборах виступав не стільки відповідальний по-літик Державного Центру, скільки лідер окремої партії, керівник однієї з фракцій УНРади, представник тієї політичної течії, носій котрої чомусь думають, що тільки вони найкраще знають підсвітську дійсність, постійно переоцінюючи себе і свої спроможності й недооцінюючи інших, зокрема своїх політичних опонентів. Во, якби було інакше, то стрибаючи по вибіонах своїх спогадів, вельмишановний прелегент не обійшов би багатозначною мовчанкою добу наших визвольних змагань, будівництво УНР, її основоположників і творців. Здобутки цієї доби золотими літерами записані на скрижалах нашої історії. Адже саме об ці здобутки розбивались і розбиваються всі зусилля біснуватих московських імперіалістів та їх українських трубадурів тут і там довести право на Україну, на її остаточне поневолення.

Нічого не сказати про фундаторів УНР як М. Грушевського та Гол. Отамана Симона Петлюру, батьків української самостійної і суверенної Держави, — значить взагалі нічого не сказати. Адже Державний Центр, від імені котрого ніби говорив п. І. Багряний, будучи загальнонаціональним скарбом, «найбільша спадщина по згаданій добі, по творціїї С. В. Петлюри. Він є ділом голови і рук його».

С. Петлюра і так зв. Патлюрівський Рух ще не перейдені етапи боротьби, а тому передчасно прелегент поховав їх. Але несподівано ставав він балахучим, як, раз-у-раз відхиляючись від теми, переходить на виклад свого партійного кредо-хвильовизму. Тоді тон його промови з менторського робився патетичним.

В такі хвилини об'єктивному обсерваторові здавалось, що саме ради цього, ради апологетики хвильовизму й прибув сюди лідер УРДП.

Часті екскурси прелегента в бік своєї ідеології, очевидно з метою підтримки духу порідливих рядів однодумців, все більше й більше напружувало атмосферу в залі. Адже більшість українців прибуло сюди послухати не лідера УРДП, а тимчасово виконуючого обов'язки Голови УНРади, котра для майже всіх присутніх була і буде єдиним національно-політичним представництвом соборного українського народу. І тому цілком природним було обурення цієї більшості, коли прелегент замість глибокій аналізи українсько-московських відносин, природи ненаситного московського імперіялізму всіх мастей, його нелюдських злочинів над українським народом та супроти християнської етики та моралі, замість ділового переказу заходів ВО для проламання муру змови біломосковської еміграції проти українського народу та виводу нашої визвольної політики на ширші води, замість накреслення перспектив дальніших наших змагань та, зокрема, чіткіх завдань, що стоять перед українцями тут, в Англії, для ще більшої моральної і матеріальної підтримки УНРади, збивавсь на манівці пропаганди своїх ідеологічних догм.

Прорив обурення стався під час запитань та дискусій. Але ситуацію врятував лихозвісний примітив. Галас, свист, гамір та тупіт ногами — це зброя примітиву. Поодинокий примітив — ніщо, але збірний, коли він творить юрбу, перейнятій стадним інстинктом, — це грізна сила. Виявляється, нема ніякої різниці між уердепівським та бандерівським примітивом. Примітив діє спонтанно, або, що буває частіше, на знак аранжера. Збірний примітив — це пережиток з минулих епох історії людини. Там, де діє примітив, не може бути й мови про демократію, бо демократія — це насамперед дискусія, вільний обмін думками. На намагання супротинників хвильовизму взяти слово, — уердепівський примітив відповів організованим вереском та криком. Афоризм, що не в силі правда, а в правді сила був близькуче підтвердженій.

Після цього голові зборів нічого не залишилось, як тільки припинити «дискусію» і надати заключне слово п. Багряному. Але йому не було перед ким заключати, залія була дуже спорожніла. Так і не почув т. в. о. Голови Президії УНРади справжнього голосу народу, критично думаючої частини зборів.

А ця частина українців хотіла через п. Багряного передказати Президії УНРади та ВО, що українське громадянство, яке керується не почуттями, а державницьким розумом, цілком і повністю схвалює їх політику як до московського окупанта там, на розіг'ятій Україні, так і до махрового біломосковського імперіялізму тут, на еміграції. Це громадянство закликає УНРаду невисипуше й далі працювати

над створенням могутнього табору з поневолених Москвою народів для одностайної відсічі всіх спроб стоного московського спрутів знову загнати чи заманити поневолені народи в спритно розставлені ним пастки. Завжди пам'ятати, що чвари й незгоди в нашому таборі — тільки вода на млин аморальних імперіялістів. З погляду цього, «тактика» ОУНр на повалення УНРади є зрадою супроти українських національних інтересів. Збігши на ковзький шлях самоізоляції, ОУНр, вдаючись до штучно підігрітої «критики» УНРади, закидаючи їй несузвітні провини, створюючи «шум із нічого», й п'є сьогоднішній день блукає перевулками емігрантських манівців. Пора покінчити з хуторянством в політиці і вийти на стовпову дорогу всенациональної боротьби соборницькими силами. Добре збитий, монолітний табір поневолених народів, є передумовою й запорукою їх сили й кінцевої перемоги. Історія вчить, що московські імперіялісти відступають тільки перед силою. Отже, виковуймо таку силу! Наша сила в нашій високій національній свідомості, у відданості своїм національно-політичним ідеалам, у стійкості, у жертвенності, в знанні історії антинародної, розбійницької московської імперії, що ось уже 300 років з якимсь садистичним божевіллям плюндрує Україну і, наречті, в нашій організованості. Досконала організація всіх сил поневолених народів, — це та єдина реальна підвала, більше того, твердinya, на яку з надією можно опертись в нашій суспільній боротьбі за волю.

Не переводячи дихання, далі вжити всіх заходів до поширення та поглиблення наших контактів з народами та зацікавленими в нашій боротьбі за волю чинниками вільного світу.

Всебічно посилювати нашу пропаганду проти потворного, противправного й антилюдського режиму, що його війною та безоглядним терором накинув демократичні Україні червоний окупант.

Ще й ще раз закликати всі опозиційні угрупування переглянути їх тактику в ставленні до УНРади, залишити світ фікцій і ілюзій і повернутись до реального, до співпраці з УНРадою й разом та на чолі з нею спільними силами української еміграції боротись за визволення.

Не покладаючи рук, поширювати базу УНРади по країнах поселення українців. Не забувати, що сильні громадські організації — це свідоцтво нашої національно-політичної зрілості. Треба добитись, щоб всі вони стали на шлях всебічної підтримки УНРади, є тільки при цій умові їх існування матиме сенс.

Ніодна громадська організація, по суті, не може бути аполітичною, бо тотальна боротьба з московським імперіялізмом вимагає тотальної мобілізації всіх наших сил і енергії. Але чому ж тоді т. в. о. Голови — УНРади, з п'едесталу свого посту й трибуни зборів, і словом не обмовився саме про таке призначення місцевих організацій, хочби таких як ОУБ та СУБ. Адже ОУБ з самого початку стоїть на платформі УНРади, а СУБ хоч покищо й ні, то це ще не значить, що він не повинен, чи не буде підтримувати її в майбутньому. Також СУБ — це не тільки Управа та Рада в Лондоні з їх давньою «політикою», але й розгалужене членство.

Адже вільна й суверенна українська Держава — це не лише наша, а й їх мрія і мета, тоді чому ж воно ще й сьогодні повинні стояти огороній УНРади? Чи не свідчить це ще раз, що т. в. о. Голови УНРади не продумав своїх виступів на цьому терені і приїхав сюди не в положенні «формі». Латання виломів в своїй партії на цьому терені — справжня мета приїзду п. Багряного. Очевидно за турботами, щоб не забути сказати про хвильовизм, як про своє першочергове завдання, він «забув» сказати щось про «другорядне».

А тепер щодо хвильовизму п. Багряного.

Як сума спостережень, поглядів, висновків та перевживань, часто ірраціональних, українського комуніста під советською окупацією на Україні в 20-х роках, хвильовизм був швидче літературно-публіцистичним явищем, а ніж національно-політичною програмою нової провідної верстви, що виростала з лав молодшого українського покоління. Ясно, що здобутки доби українського ренесансу, рано чи пізно, мусіли вилитись в щось антимосковське і, тому поруч інших форм, вони виявили себе і в формі «хвильовизму». Але хвильовизм був явищем тогож самого порядку, що й скрипникізм, шумськізм, волобусвщина чи яворщина.. А це, як відомо, було явищем не націоналістичним, а націонал-комуністичним, при чому явищем спізнілим, але поскільки воно було «націонал» то вже і тому поставило себе в конфлікт з московським так званим інтернаціонал-комунізмом. Прояви цього конфлікту, і особливо на ділянці найбільш просякнутій московсько-комуністичними впливами, в лавах КПБУ, розкрила перед підсоветським поколінням українців справжню суть так зв. московського інтернаціоналізму на прикладі його політики до України. В цьому тільки й полягала, як що можна назвати, позитивна роль хвильовизму. Але на цьому вона й закінчилась.

Адже, а ні Хвильовий, а ні навіть Скрипник, а ні всі вони разом не відстоюли самостійної, нехай і ра-

дянської, України. Не залишили по собі якоїсь чітко сформульованої концепції нової України. Всі воно, провідні діячі, до останніх днів залишились пепереканими комуністами, а палка віра Хвильового в «загірну комуну», хоч може й без Москви, напевно разом з ним зійшла в могилу. Отже, всі оті так звані діячі КПБУ та радянського уряду України, а між ними й Хвильовий, заплутавшись в ідейних спекуляціях марксизму-ленінізму, з комуністів-інтернаціоналістів колись, під впливом української стихії та окупантської практики червоної Москви, перетворилися на українських націонал-комуністів. Сьогодні їх називали українськими тітовцями.

Хапатись сьогодні за хвильовизм, тоді, коли на підсоветській Україні не тільки не згадується, а просто огнем випалюється з свідомості мас імена Грушевського, Петлюри, Єфремова — це дивацтво. наївний романтизм або непоправний укапізм. А перед пам'ятю Куліша, Курбаса, Ялового, Досвітнього та багатьох інших і ми схиляємо голови, але чисі трагичної помилки вони стали жертвою? Чи не своєї власної? Чи не впали вони від руки тогож самого ворога, що й перші хоробрі — Чупринка, Михайличенко, а пізніше Зеров, Філіпович, Драй-Хмара, Плужник, Слісаренко, Косинка й багато українських вчених, мистців, письменників?

Предтечею сучасної української демократії, а в тому числі і революційній, повинен бути не Хвильовий, а тільки Петлюра, який виріс з глибин української революції і спирається на найширші національні традиції. Бо, якщо хвильовисти стали «петлюрівцями», то петлюрівці ніколе не були ідейними хвильовистами.

Тільки дух справжньої демократії може бути цілющим ліком проти всіх ідейних виразок сучасного українства. Якщо все воно перейметься цим духом, тоді зайдим буде і гасло: приборкати примітива!

ЮР. СЕМЕНКО

Дозвольте також мені не погодитись

Кілька цитат і власних думок про «покоління, виховані М. Хвильовим», «панасізм» і «парасізм».

Від Редакції: Редакції журналу «Меч і Воля» з деякого часу стало відомо, що ЦК УРДП готовує статтю, мета якої розрідити ту тяжку, незносну для УРДП атмосферу, що створилася в наслідок гострої реакції українського громадянства на настирливу пропаганду хвильовизму-укапізму яку започаткував і веде перед їх же друкований орган — газета «Українські Вісті».

Отримавши статтю п. Юр. Семенка, яку нижче друкуємо, ми були здивовані, знаючи, що п. Семенко до сьогоднішнього дня є членом УРДП, співпрацівником видавництва «УВ» і, самозрозуміло, мусівби розділяти політику І. Багряного, якого партійного зверхника, — політику виправдання всіх злочинів новітніх яничарів-хвильовистів. Тому саме ми схильні розглядати цю статю за ту, що її готовував ЦК УРДП. Загадкою лишається для нас також те,

що ця стаття не поміщена в «Українських Вістях», а прислана саме до нашого журналу.

Не зважаючи на вищезазначене, ми притримуючись принципів демократії, статтю Юр. Семенка містимо.

Говорять, що на кожне слово багатої літературної спадщини Шекспіра припадає що найменше 10 слів приміток фахівців-шекспірізмавців. Хоч М. Хвильовий нічим із Шекспіром зрівнятися лише і не може, все ж йому в цьому відношенні пощастило не менше, як англійському драматургу. Але, на жаль, це «пощастило» в дискусії про М. Хвильового, що поновлено спалахнула з нагоди 20-х років його самогубства, коли йому знову присвячено зливи статей, довжелезних як шлях, яким вивозили українських селян на заслання, коли «володар дум»

був ще не останнім членом ВКПб, — одні «Українські Вісті» відвели йому, загально числячи, щонайменше три своїх суцільних, «від дошки до дошки» числа із, звичайно, виключно позитивними, а «Український Самостійник» втрічі менше, але за те лише негативними оцінками! — є точним відображенням стилю і рівня суперечок в українській пресі: одні тоном безапеляційного судового вироку присуджують щось, наприклад, на зразок того, що якась там вівця — не стрижена і породиста, а інші тоном, що також не припускає заперечення, прирікають, що ця тварина — худа і сіра, отже, за їхнім способом думання, — ніщо інше, як шакал.

Один із захисників М. Хвильового свою віру в нього так і «аргументував» («УВ» ч. 71), пишучи, «що він був чекіст, то це ми перший раз чуємо..., бо письменник ніколе не може бути чекістом, а чекіст письменником», нібито Берія не був за фахом інженер. Іншими словами, замість того, щоб поступово розібрati про що мовиться, для наочностi скажу — про камень чи тварину, яку тварину, її властивостi і т. д., за тріскотливими «аргументами» які, як скажалаб моя неписьменна тітка (також авторитет за чи проти Хвильового!) — «не к строці», не до ладу, забувається про основне.

А. відсіваючи половину «аргументів», другорядних тверджень, необізнаності і подібного, можна прийти до висновку, що основне в дискусії полягало в тому, чи можна М. Хвильового поставити поруч символа національно-визвольних змагань українського народу Симона Петлюри, як це зробила «Сучасна Україна» (ч. 10 з 17. 5. 53) і «Українські Вісті» (ч. 43 з 28. 5. 53). Дехто відповідає на це стверджувально, кажучи, що він вартий того, бо, поперше, М. Хвильовий — вихователь нібито цілої генерації покоління української підсоветської молоді і, подруге, основний наче рушій культурного резистансу на Україні, втілення її боротьби проти Москви, український патріот-націоналіст і т. д. і т. п.

Пропагандист колективної системи часопис «Вперед» в ч. 2. за травень 1953 р., так і твердить, що «старше покоління — антихвильовисти, молодше — хвильовисти», а «Українські Вісті» у відповіді молодого письменника-початківця В. Бендера, який — див. оповідання «Сліпий Алім» в «УВ» ч. 59 — в своєму дитинстві, як він оповідає, виявляв зрозуміння до виснажених і осліпліх від праці в копальні коней, а змужнівши, не може зрозуміти стару людину-професора- 75-ти річному педагогові втірить: «Паки і паки: мое покоління не з Вами, пане проф. Ващенко!» безапеляційно, не питуючи дозволу і не маючи уповноважень, говорить від імені всього українського покоління, яке мало нещастя бути підсоветським, почавши з повчання і заклику про дотримання журналістичної етики і закінчивши обвинуваченням супротивників у провокаторстві. («УВ» ч. 57—728: «а професор бешкетує...»).

Хоч я не тільки знаю, «як немилосредно ревуть сирени стримголов спадаючих Мессершмідтів», хоч я з-понад Дніпра вийшов 1944 р. не «спереду німецький ліній», хоч не тільки «пережив кормигу під значком ОСТ», що автор згаданої вище статті, мій одноліток, як виходить із неї, вважав за прикмету майже чогось незвичайного (що робить людину пов-

ноцінною — «хвильовистом»?), але ще й ів брюку і то не тільки в таборах «остарбайтерів», а й як «спецпереселенець» біля Архангельського, все ж хочу дещо заперечити і гадаю, що дозволено також мені не погодитися і надрукувати статтю, мабуть удвічі меншу за найменшу з опублікованих на цю ж тему, тим більше, що орган «тоталітарістів» «Українська Думка» (Лондон, ч. 4. з 21. 1 ц. р.), надрукувавши статтю В. Бендера «Дозвольте не погодитися», дала місце вислову для чужих тому середовищ поглядів.

Перша, на мою думку, неправда сповідників М. Хвильового полягає в тому, що вони свої особисті погляди намагаються подати від імені всього, як уже було цитовано «Вперед» і «УВ», покоління чи генерації: «Моя генерація підсоветської молоді зобов'язана йому (М. Хвильовому) своїм духовно-національним вихованням», — говорить Ю. Дивнич («Сучасна Україна» ч. 15 з 26. 7. 53), хоч це покоління і кожне інше, розрізничоване, бо, грубо говорячи, воно мало людей, що були в'язнями концентраційних таборів, людей (?), що відсилали їх туди й «охороняли» їх там. Поділ у цій площині на прихильників і супротивників іде не за поколіннями і навіть не за партійними уподобаннями, чи «за партіями», як говорить «Вперед», а, мені здається, за колишньою ідеальною близкістю до Хвильового або якоюсь подібністю своєї біографії до його. Проф. Ю. Бойко в своїй статті «Ще про Хвильового» ображається за таке припущення, але одне з двох: або маєте з ним щось спільне, то захищайте його, або якщо не подобається, нічого спільногого з ним не маєте, то заперечуєте. Чому ж соромитися тоді товариства чи однодумства видатної заслуженої особи, яку вихваляється, твердячи, що вона не заплямована ні ЧЕКА, ні комунізмом? Майже в кожному українському середовищі є ці обидві категорії, чим, властиво, їз'ясовується той факт, що навіть серед націоналістів є прихильники п. Николишина і п. Ващенка, «Сучасної України» і «Українського Самостійника», що взаємно себе виключають. Можна буде навести десятки прізвищ з генерації Ю. Дивнича, які, негативно ставлячись до «хвильовизму» заперечують тим самим і твердження шановного публіциста про «мою генерацію», подібно тому, як і років на 15 молодший В. Бендер, який, як він сам призначався в «Українській Думці», духовно-національно виховався» не на Хвильовому: «Признаюся, що до того часу (1943 р., коли під час організації т. зв. «українських фронтів» ца ініція (звернути увагу — на івні Ю. С.) дядьки пригадували українізацію і захоплено висказувалися (висловлювалися? — Ю. С.) про Хвильового ми взагалі не чули цього прізвища і щойно з таких довірених бесід (?) склали собі уяву про хвильовизм і націонал-комунізм», має супротивників у тому ж поколінні, іменем якого він самопевнено розписується, про що свідчать хочби і мої рядки.

Із згаданою неправдою («генерації, виховані на М. Хвильовому») цільно пов'язане інше твердження, суть якого полягає в тому, що М. Хвильового за будьяку ціну намагаються зробити якимсь уосібленням чи втіленням усього українського спротиву під большевиками, нібито взагалі не було фігури з не-

літературною «словою», фігур, які, як хтось уже зауважив, за довго ще перед тим не тільки не сказали, а здійснювали «Геть від Москви!» нібито, якби не було «мятежного» письменника, зникла буде й уся Україна з Шевченком, Франком і т. д., на яких виховувалися ще за царя, а також і згодом, уже після самогубства М. Хвильового. Взяти хочби згадуване молодше покоління, яке довідалося про нього аж 1943 р., коли виховувалися їй діяли покління, творчі історію, а не тільки літературу. До речі, чи не занадто українці переоцінюють, на шкоду іншому (за Винниченка, наприклад, — на шкоду армії), значення діячів письменства, що вже понад 100 років тому спостеріг один україножер В. Белинський, який глузуючи — це мусить бути нам науково! — сказав, що якби Україна мала стільки письменних людей, як поетів, то вона булаб найкультурнішою державою світу. А М. Хвильовий — це теж тільки провідник літературної течії, який не міг отже бути втіленням, надхненником чи провідником спротиву всього українського народу. Хвильовизм — це та-кох всього навсього лише літературна течія, яка, мала талановитих представників, але не могла мати ґрунту серед українського народу, чому вона й залишилася скроминучим явищем, (а її діячі мусили пристосуватися до демократії, до УНР, звідки дезертирували, як деято, ніби називаючи речі своїми іменами, говорить «зрадив», свого часу їхній основоположник).

УАПЦерква відродилася безперечно не під впливом М. Хвильового, якого тоді знали лише в одному районі, а українізація взагалі булаб неможлива без участі вчораших петлюрівців, — учителів, агрономів і т. д. Те, що гасло «Геть від Москви» пролунало не з уст розстрілюваних «Максімами», а з уст, що співали (широ, бо українською (!) мовою — в перекладі забороненого М. Вороного) «Інтернаціонал» — пречудове підтвердження неминучості перемоги українського народу і, може бути, знаменний, повчальний вчинок для всіляких українських федерацістів-комуністів, федерацістів-демократів, що починали свою діяльність з прислужництва Москви проти свого народу, але цього ще не досить, щоб робити з Хвильового якогось всеусоблюючого ідола і тенденційно таврувати його знаком «цілі покоління». Тим більше, що є люди, які поспідово змага-лися поза, а може колись і проти М. Хвильового за Україну, а також люди, які виховавшись не під його впливом, стали українцями не тільки за пашпортом. Він — ніякий, вартій захоплення ідеал, він хібащо мігбі бути за зразок, на якому наочно можна показати боротьбу добра і зла в одній особі. Навіть діяльність у галузі літератури, що могла бути за важіль для його пропаганди і, такби мовити, якорем порятунку для його проповідників, навряд чи знайде достатнє визнання і прихильників, бо відомо, що нобелівський лавреат, геніальний Кнут Гамсун, багато втратив від короткотермінової колаборації з німецьким нацизмом, а п'єси сучасного німецького драматурга Б. Брехта, через його чоловітку до комуністичної партії після розстрілу 17. 6. 1953 в Берліні (може колись і він викликне «Геть від Москви!»?), збойкотовані глядачами Західної Німеччини, чому їх знято з постановок у театрах.

Патетично вигукнувши про «генерації, виховані М. Хвильовим», про його нібито провідництво, що малоб дати підстави для побудови йому п'єдесталу пруч С. Петлюри, про заслуги в боротьбі з комунізмом, що, як доведено, є суцільно нісенітніцею; сповідники новостворюваного бога, переходячи до протинаступу, вимагають від своїх супротивників фактів, що М. Хвильовий був чекістом. Пропагандист безклясового суспільства «Сучасна Україна» ч. 15 з 28. 7. 53 р., знаючи, що є списки людей розстріляних у Богодухівському ЧК, заступником голови якого був (?) М. Хвильовий, навіть твердить, що М. Хвильовий був не чекістом, а в'язнем (!?) ЧК, а проф. Ю. Бойко, знаючи, що живих свідків не може бути, бо живим з ЧЕКА ніхто не виходив, удавано здивовано запитує: «Чому про його «чекізм» не знає ні одна особа, що мала якийсь безпосередній активний стосунок до літераторного процесу 20-х 30-х років?», і тут же намагається заперечити свідчення «селян із Полтавщини» про чекізм Хвильового тим, що вони не земляки йому, бо він родом аж (за тридевять земель?) із Сумщини. Одним словом, «стриженя і породиста», а через те не може бути «худово і сирою», хоч нормально одне одного не заперечує, не спростовує. М. Хвильовий — чекіст — стверджується в офіційному органі Оргбюро УРДП, партії, без штучних застриків якої хвильовизм ніколи не очуняв би навіть такою мірою, як це є тепер, у журнали «Наша боротьба» (ч. 3 за 1946 р., стор. 57), де виразно і не двозначно сказано: «Він був фактичним революціонером-комуністом, а одни час павуть і чекістом. Цю свою чекістську епопею він зобразив у чудовій новелі «Я» (Романтика). Підозрівати «ворожу диверсію» в журналі, який колегіально редактували друзі Хвильового, не доводиться. Проте, що він не був в'язнем ЧЕКА може підтвердити його захоплений вигук про ЧЕКА («прозорлива» і т. д.), який в'язні своїм катам не присвячують ...

М. Хвильовий був чекістом (заперечте це документами), до КП він перейшов не від українських, а від російських есерів; він застрілився не росіянином комуністом. «Вчора заарештували Ялового. Це постріл у нашу генерацію. Може це тому, що ми найширіші комуністи», — записав М. Хвильовий у своєму передсмертному листі. Зверніть увагу на скожість: «наша генерація», «моя генерація», «моя покоління». Його перехід з української армії до колаборації з московською експозитурою в Харкові не може служити за виховавчо-педагогичний приклад, вартий до наслідування зразок для молоді, чому його й не слід пропагувати. Навіть під большевиками «Караюся, мучусь, та не каюсь» Т. Шевченка, «Ну що, синку, допомогли тобі ляхи?» М. Гоголя мали більше прихильників, ніж, для прикладу, Павлик Морозов. Підсновецька молодь середніх шкіл знала, що Ів. Франко назвав А. Мицкевича «співцем зради» за його поему «Конрад Валенрод», одноіменний герой якої вислужувався перед ворогом, щоб, здобувши ключову позицію, зрадою заподіяти йому більшої шкоди. Чи проповідування хвильовизму не є те оспівування валенродізму? Проф. Ю. Бойко говорить, що М. Хвильовий застосував «маскувальну фразеологію» і поборював людей, «яких вінуважав активними ворогами україн-

ського націоналізму... навіть закидаючи для цього тріх «націоналізму», що в советських умовах, додамо, рівнозначно смертному вироку, про що «він» знов. Чи не через те також вихваляє його свого часу Д. Донцов, «мораль» якого відома? (Між іншим, Ф. Стайківський («УВ» ч. 55) обурюється, що хтось Хвильового називав «бандитом», а іншого разу («УВ» ч. 61) сам називав його комуністом. Хіба «комуніст» не більша образа для людини за «бандита»?)

Зупинившись на дрібницях, якими також спекулюють, хотілося б, щоб прихильники М. Хвильового оперували не такими «поважними» «аргументами», як приписування супротивників недостатнього знання умов, поверхове розуміння явищ, спрощеність думки і т. д., чи «аргументами» вже з арсеналу «журналістичної етики», бо це, як і вигадки про дискутовану особу і пропаганда її аж за допомогою фальсифікації — непереконливи.

З усього написаного останнього часу про М. Хвильового звертає увагу на себе відносно спокійно витримана стаття проф. Ю. Бойка. Говорю «відносно», бо обурюючись проти «шпильок» на адресу політичного супротивника, він кількома рядами нижче говорить про «галасування» своїх супротивників, характеризуючи їх як «маніяків», які «хотілиб едність українського народу підмінувати».

Насильне і безпardonно настирливе накидання М. Хвильового «поколінням» — тим, що з вини націонал-комуністів стали підсоветськими — всій підсоветській еміграції, а згодом і всьому народові, «звичайно» лише «спріплює» «едність українського народу» (!). Трохи далі підкреслено називає своїх супротивників **анальфабетами**, вимагаючи від них науковости, а сам проф. Блохін-Бойко пише дуже науково, що «наука в тих писаннях і не очувала». Стаття проф. Ю. Бойка звертає увагу не тим, що надрукована одночасно в двох часописах («УВ» ч. 79 і «Українське Слово» ч. 622 і 623 — «Ще про Хвильового»), а тим, що вимагає від інших «дискусії, зовсім іншої тоном і на зовсім іншому поземі» з переведенням її в літературну площину.

Кнут Гамсун, В. Брехт, як і кожен інший гисменник має, крім творів ще і життєпис, значення якого може, зрозуміла річ, перевищити вартість творів. І коли тепер Ю. Дивнич скаржиться на, «парнасизм», на те, що С. Панас оприлюднив на еміграції доповідь Ю. Дивніча, виголошенну на злеті літераторів-ударників УССР, то не можна впадати з іншу хворобливу крайність, такби мовити «парнасизм» — протягнення сумнівного письменника на літературний Парнас, а звідти до пантеону національних герой-проводирів.

Багряний репатріюватиме серця живих і кості поляглих

В 1948 році на еміграції Багряному ніяк не спалося... поки не написав і видав повість-вертеп під назвою «Розгром». В цій повісті-вертепі зі зміненими іменами та прізвищами, описуються спритно приховані та замасковані під українське ім'я головні «герої» з комуністичної партизанки та грубою термінологією Багряного цинічно висміюється всі і все те, що не є комуністичним.

Ці «артисти-герої», вчораши і сьогоднішні, живі і мертві, — є чекісти, енкаведисти, комуністи які об'єднані в «націю» комуністичних партизан. Ці кати прикриті українським ім'ям, як ширмою, за якою переводять каїнову роботу — описані Багряним як мученики української нації які переносили і переносять за «Україну» страшні муки...

Мета такого твору — вплинути психологично, обмануту та запровокувати читача ним; що це є дійсні українські герої, виявить до них співчуття жалю, прославити їх та співати Осанна... Осанна, вам мученики які боролись за «вільну» Україну? — тільки червону.

Запровокувати читача, щоб ніколе й не подумав, що це замасковані чекісти, комуністи, енкаведисти, які дійсно розпинали й розпинають далі Матір-Україну. Та не тільки Україну, а готуються і уже з садистичною насолодою «ци леопарди з ЧеКа» предвкушають, смакують, кров всіх нас антикомуністів. Бо, як пише Багряний, що вони будуть: «репатріювати серця живих і кості поляглих і то по всьому світі, скрізь і всюди...» (стор. 87). Одноразово Багряний хоче замаскувати і себе від людської опінії, що він та його поплентачі багряно-хвильовисти, та фролови, кабанцеви, майстренки, тухачеви-

ці, блюхери, гамарники, берії та інші є комуністичні кати-чекісти, а що вони є «демократи та національні кадри», борці за «Відчизну», за «Україну» (??).

Правда, для провокації читача, Багряний напише пару слів, як будто в «захист» української нації... культури... але посуті, вся та писанина ідейно, — виглядає червоною, тоталітарною, комуністично-диктаторською та провокаторською. Раз — пише в замаскованій формі, а другий раз — в цинічно відвертій. Описані в цій повісті-вертепі дії та «артисти» про яких я опишу нижче, — відбувались та діяли не в Н-ському районі, як пише, скриваючи, Багряний, а на широких просторах України, зокрема в м. Ахтирка, в околицях Ахтирки та сусідніх районах.

Цей військовий «ляльковий театр-вертеп» закінчився на Ахтирщині в 1943 році. А «режисер» частини цього театру приїхав на еміграцію, організував «Вертеп» під назвою УРДП. Називав «ляльок» і крутить ними... дресирує... щоб були готові вимати живі серця з живих людей.

Як пише цей «режисер»: «Коли надходить ніч і сон утікає з очей, а напружені нерви гудуть і вібрують як дроти на буренних роздоріжжях, тоді... Вона встає передомною... Ольга... (Партизанка комсомолка Кабанцева Аня під М. З.) (А Багряний не може спати по традиції, бо НКВД працює вночі. пік. М. З.) «Вона встає передомною як символ, як прообраз цілого покоління...

З пропстріленим члом, гола, заморожена і так виставлена на позорище...

Поругана і все ж таки незамайно-прекрасна в

своїй божественній вроді і своїй незрівняної гордості, скована жорстоким холодом і все ж дінамічна обернена в кричущу емблому, в сімвол, в апoteозу безоглядної мужності, гордості і зневаги... Умертвлена — і все ж таки безсмертна. Змордovanа — і все ж таки не подолана.

Це Вона?... і це вже не особа, ні, це сама душа цілого покоління...

В неї «... шляхетне аристократичне обличчя — обличчя гордої високоосвіченої людини — (ката під. М. З.), що звикла командувати» (стор. 26).

Як пише Багряний, — «це вже не особа, це сімвол, емблема, клич, сяючий прapor...» (?!).

Про цю Ольгу з «божественною вродою», хто вона, та яку ролю грала в червоному вертепі Багряного, та про її колег, цих «леопардів з Багряного ЧЕКА» в яких: «Розум іх — як лезо меча. Руки їхні — як залізні кліщі екскаватора» (стр. 10). А щоб ніколе і ніхто не попав в ці червоні екскаваторні кліщі, та щей до «божественної вроди», хоч коротенько, на основі воєнних подій та зізнань живих свідків — розповім. Демаскую цю «божественну душу цілого покоління», в якої замість рук — екскаваторні кліщі.

Цей головний «герой» повіті-вертепу, «душа покоління» — Ольга, в дійсності була комсомолка, червона партизанка Кабанцева Аня. Родом вона з м. Ахтирка, мала 27—28 років. Закінчила десятирічку. Була вишколена в НКВД-МГБ в м. Воронежі і кинута... в тил німецьким військам як партизанка для дезорганізації тилу та винищування населення прямыми розстрілами і провокаціями... Оперувала Кабанцева в рідній місцевості як партизанка, на Ахтирщині та сусідніх, знаних їй околицях. Помічниками в неї були: партизани комуністи Горобець Федя родом з м. Ахтирки, його брат Горобець та інші «незчислені бригади» — (стор. 62).

«Режисером» цього партизанського «вертепу» був «безногий і безрукий» «дядя Гриць»-Багряний.

«Артисти» цього військового «вертепу» були підібрани з добре вишколених в НКВД комуністів для ведення партизанщини...

Ці «артисти» з «божественими лицями» та «руками як екскаваторні кліщі» розстрілювали, нищили всіх антикомуністів поворотців військово-полонених, розкуркуленіх, та німців. Одноразно розстрілюючи тих і других, вони провокували цивільне населення. По вказівкам різних «Зін» — перекладачок-агенток, німці брали заложників і теж розстрілювали.

Кого не могли розстріляти самі партизани, тоді провокували проти них німців, і ті, нерозбираючись у відносинах населення, розстрілювали самі, таким чином не свідомо помагаючи червоним партизанам.

Німці, наступаючи і відступаючи, — стріляли... палили... партизани Ім помагали. Совети відступаючи теж стріляли і палили, а занявши залишені терени німцями — дострілювали... партизани Ім теж помагали...

А комсомолка-партизанка «Ольга» Кабанцева для Багряного є «душа цілого покоління».

Забили цю «душу цілого покоління» та І помічники у лютому 1942 р. в селі Високому при таких обставинах: партизани — Кабанцева «Ольга», Горобець Ф., його брат та ще один не опізнаний зайшли в хату нагрітись. Добре випивши, Кабанцева та Горобець Ф. полізли спати на піч. Брат Горобця ліг на ліжку, а їх колега сів біля стола. Після холодного лісу, самогон та тепла хата зробили свос діло... Поснули всі четверо і тут їх, всіх чотирьох і було забито. При обшуку було в них знайдено список розстріляних і замордованих ними до 700 чоловік. Знищили вони і п. Гриценка з села Буднє. Піджак з п. Гриценка, як матеріальний доказ, знайшли в їх і віддали, бідній, зажурений, старенький бабусі — матері Гриценка.

Замерзлі й голі трупи цих чотирьох «чорвів» партізан («націю» і «душу» Багряного підкр. М. З.) поставили в м. Ахтирці на перехресті вулиць на Суми і на 7-му сотню, обперши їх не об пам'ятник Шевченкові, — як пише неправду Багряний, а об зруйнований пам'ятник Ленінові.

А «дядя Гриць»-Багряний ні лежав там забитий як він пише (стор. 116) а є живий і продовжує свою роль комуністичного «режисера» на еміграції.

Другий «актор» — це Матіс, німець, бувши військовий, окр. сель-хоз. командант на Ахтирщині. Перекладачкою в нього була Зіна — агентка НКВД-МГБ. При відступі німців — утекла в дорозі...

Описувати цю «персону» та його дії не буду, так як нам відомо, як німці руйнували Україну.

Третій «артист-герой» — це Катя, — ветеринарний лікар, комуністка Задорожня, дочка Івана Задорожнього — фанатика комуніста родом з Старої Іванівки, убитого під час колективізації селянами за сильні репресії проти них.

Це був найдорожчий друг і приятель Багряного. Після Багряний був «опікуном» над його дочкою.

Тому батько і дочка Задорожні для Багряного є «українська нація».

В неї ж, в Катрі, і міг бути штаб комуністичної партизанки, як «надійної лікарні» (стор. 47) хоч і ветеринарної, з якої за вказівками «Гриця»-Багряного розсилались приготовлені Кatreю медикаменти для партизан (стор. 91). Там же переховували і лікували комбрига Максима та туди ж приходили зв'язкові — «там... чоловік жде...» (стор. 104).

Четвертий і найголовніший «актер-режисер» — «Гриць»-Багряний. Може хто не знає його або не бачив то побачите написаний його рукою автопортрет: «Геніяльний самородок» (стор. 27) «і дуже мудрий» (стор. 23), «З ясною головою професор» (стор. 94), «Перший мистець, артист республіки» (ст. 20, 61), «Мистець мальяр... Він молодий віком (30—32 роки), але старий досвідом, пошарпаний в життєвих бурях. Розкішне, хоч і сиве волосся підстрижене «під миску»; високе чоло, сміливий, суровий, зсередині погляд — свідчить про людину непересічної вдачі. А дві прямовисні глибокі зморшки над бровами збуджують думку не про мистця, а скоріше про суворого прокурора, міцно замкненого в собі» (стор. 19). Ходить на милиці «без ноги і без руки» (?) граючи... свою агентурну роль в німецько-советському «Вертепі» і навпаки, в советсько-німецькому. Цей «Гриць» хоч і без ноги, а комбрига Максима «одводить на хутори» в партизанку (стор. 64).

І ось цей «дядя Гриць», «геніяльний самородок», «суровий прокурор», як Вишнівський, «і дуже муд-

рий» як Сталін, він же «спостерігач» (стор. 89) та «підглядач» (стор. 91) і є той юберпрохвост і холуй Багряний-Лозовягін (термінологія Багряного, див. стор. 91, підкр. М. З.).

Далі, як зазначає Багряний, «Режисер утік і я намагаюсь перебрати його функції... і лише регулюю рух, як той поліцай на перехрестях війни» (стор. 15).

Так... Червоної війська відступили, а Багряний залишився в німецькому тилу «регулювати» червоний партизанський рух. Та й не тільки Багряний залишився... Залишились: «...ти кобриг і я (Ольга) і Сашко і Остап і Альоха... і ось Гриць... і Катрія... і рештки твоєї бригади і інших незчисленних бригад...» (стор. 62).

Дійсно, було ким і чим Багряному «регулювати»!.. І оце вся «нація» Багряного. Во як пише він: «Бо поза нами немає нації» — «що нація наша сьогодні — це ми». Дивна «нація», що складається з комуністів Багряних, чекістів Хвильових та іх поплентачів, але й дивуватись нема чому, бо всі вони народились і виховались під червоною зіркою.

І от цей «дуже мудрий» комуністичний холуй Багряний та його «нація» працює одноразово в німців з метою розвідки і в штабі червоної партизанки «як суворий прокурор» та ще й «з ясною головою» (?) допоміг партизанам, в ролі «режисера», розстріляти і знищити до 700 невинних людських душ.

А як ліквідували партизанку Кабанцеву, головку, разом з штабом партизан, то «геніяльний» агент — Багряний зістається й на далі в м. Ахтирці і як «прокурор», «зігнувши зуби» допомагає судовій військовій тройці, яка складалася з росіяніна, жида і кавказця, дестріляти в 1943 році, за 11 днів, ще з 250 чоловік, включивши туди і прибиральницю Гриценко, сестру забитого і порізаного ними раніш Гриценка, з села Будне. А коли запитали Багряного чому він не тікав як зайлами совети Ахтирку? то він відповів — «Ми так зап'яниствуvalи... що я не зоглядівся як совети заняли Ахтирку, хоч коні стояли запряжені»... (?) — коні сотяли запряжені про людське око, а зап'янистував з радощів...

На еміграції цей «підглядач»-Багряний, називаючи нас «дурні пришелепуваті» (стор. 98) та ще цілою серією брудної лайки, з його лексичному, що й перо відмовляється писати.

В той же час співає і кадилом червоним катам: — «Осанна вам! Осанна вам (мертві і живі чекісти під. М. З.) — безіменні герой і мученики. Вам — киненім історією і цілим світом на призволяще і наругу. Через муки і смерть, через остракізм, призирство і зраду, через мряковиння мерзості й підлоти, нищоти і братобивства й через «анатему» клікуш і фарисеїв, через тяжку Голготу — час вашого тріумфу гряде. Все ж таки він гряде!» (стор. 10) — Читай, що все таки, на думку Багряного, комунізм гряде.

Далі Багряний немаскуючись пише: «...вогнений

шал бурі спиненої на половині» (стор. 124) (читай — комунізм спинений в Європі. під. М. З.).

«І цей страшний степовик, (читай — комуністи. під. М. З.) ... пішов готовувати грізний реванш, — за Ольгу, за всіх...

Комуністична азіята орда, залишивши варту на завойованих просторах Європи і Азії — пішла готовуватись до останнього реваншу... до помсти...

Сьогодні чи завтра розпочнеться і то обсвязково розпочнеться «грізний реванш» — третя світова війна, війна помсти... до якої шаленими темпами готується світовий комунізм та його агент — Багряний.

Погрожуючи реваншом, Багряний відверто, з безприкладним цинізмом пише, що вони робитимуть світові, оті азіята червоні орди, в тому числі і він. «І ціла блокада — це ніщо проти нас...» (читай за Багряним — США, Англія, Франція, Німеччина — це нуль проти СССР. під. М. З.). «Репатріація» — це сміх. І далі каже: «Так. Ми йдемо, ми пориваємося до неї. Але не до такої. Ми йдемо до великої, до грандіозної репартріації, ще не баченої світом. І репатріювати будемо ми (читай — НКВД з Багряними і Хвильовими разом. під. М. З.) Ми репатріюватимемо серця живих і кості поляглих, з усіх катогрів (Америка — катогріа (?)) під. М. З.), з усіх кутків земної кулі, з усіх усюд... І під нашою ходою в'янутиме трава на ворожій землі...» (читай — під комуністичним звірством. під. М. З.) (стор. 87).

Уявіть собі Панове читачі, антикомуністи, як з Вас Багряний та його колеги хвильовисти, в разі б їхньої перемоги (?) будуть виривати чи вирізать і витягувати з жилами і кров'ю... живі серця. Як практично багрянівці будуть передовити цю «операцію» — незнаю! це знають садисти та той, що про це написав в «Розгромі». Мабуть добру практику мають в таких «операціях»?

Навіть мертвим не дадуть спокою... Бережись Отамане Петлюра, бережись Ісаак Мазепа і Ві близінні... бо й з Вас мертвих Багряний повиймає... потрощить... і порозкидає... кості. Скрізь і всюди...

Отак виглядає і виглядатиме на практиці «демократизм» багряно-хвильових. На превеликий жаль, сьогодні, вільно чи не вільно, «прикритий» пропором УНР. А п. п. фракціонери з УНРади, замість запитати «свого колегу» — Багряного: чи ж він «репатріюватиме» живі серця та розкидатиме кістки? — виносять йому «пошану й довір'я» (див. «УВ»).

А п. Созонтів, з Парижу, судитиме тих, хто осмілився бодай в летючці з повним правом запитати — хто такий Багряний? Мабуть панові Созонтіві «правця» Багряного по душі, коли він виступає офіційно в пресі «захистником» комуніста Багряного. Дивні діла на білому світі!

М. Заховайко

Юрій Буряківець

Вітри гули біля доріг,
На сполох сумно били дзвони.
А ти очікувала тих,
Які під ніч сідлали коні.
І віддалялись від села,
Толочучи вусате жито.
Тобі ввижалися поля,
Де впали евршники забиті.
Кохтину стиснула печаль:
Невже не вернеться до тебе..?
В набоях розривалась даль,
І багряніло дике небо.
Кричав в саду з спросоння сич,
Перешкоджав спокійно спати.
Ти в двір виходила всю ніч,
З походу друзів виглядати.

1943 р.

Марш легіонів

(Присвячується легіонові ім. С. Петлюри.)

Ой, на горі та женці жнуть (2)
А по-під горою, долом долиною легіони йдуть.
Гей долиною гей широкою легіони йдуть.

Попереду фітільовці (2)
Що в Ч-К служили й петлюрівців били
Наши хлогці.

Посередині ж УРДеПи, (2)
Що в УНРаді служать, а за Бульбою тужать
Недотепи.

А позаду Пан Буряний, (2)
Що проміняв Парти-Ком на долар в УНРаді
Дуже р'яний.

Гей вернися, Пан Буряний (2)
Вернися до Парти-Кому та покинь УНРаду
Дуже р'яний.

Мені з Парти-Кама не возиться (2)
А долар УРДеПу на всяку халепу
Знадобиться.
Хто в УНРаді озвився, хто в УРДеПі
відгукнися —
Та долара смикнем, тоталістів брикнем —
Не журися!
Гей долиною, гей широкою легіони йдуть...

Цей марш належить виконувати хором під супровід балабайки, муринського тамбуру або якого подібного народньо-демократичного інструменту (як і пісню про Тютюнника), але не шовіністичної бандури. Бо, як відомо, в сучасній Україні все індустриалізовано, а час бандур, вишневих садків і всікої іншої шараварщини — вже навіки минувся. На дерігента належить запросити Ексеселенцію Маслобійника, а на акомпаніатора — світової слави маestro — П-на Майстренка. А взагалі — Долой просвіщенінництво!

Валдемар Новицький
Поет з ОДУМ-у
(«Український робітник» № 35, 1953 р.)

ВІД РЕДАКЦІЇ

Від Редакції: В українському часописі «Свобода» ч. 198 від 22. 9. 53 р. вміщено фейлетон під заголовком «Бібліотечний міль» за підписом «Ікер». Фейлетон цей є реакція на вміщену в «Українському Са-мостійнику» ч. ч. 34—35 за 25—30. 8. 53 р. статтю п. С. Панаса під заголовком «Дивні діла Юрія Дивничча».

П. Ікер представляє п. С. Панаса в особі Степана Івановича, який, мов той книжковий міль, після тяжкої праці на фабриці шнурків, сидів вечорами в Центральній Бібліотеці в Нью-Йорку та студіював джерела — різні советські журналі.

П. Ікер, разом з вигаданою ним особою — якимось «знатним колись журналістом», тепер уже старим «ритасерд» (значить — відставний), засуджує статтю п. С. Панаса і стає, тим самим, на боці Ю. Дивничча (у фейлетоні — Івана Степановича — редактора).

Фейлетон п. М. Мл-го, що його тут містимо, є відповідю на фейлетон п. Ікера, а також, в значній частині є перефразуванням думок, висловів своїй частині є перефразуванням думок, висловів своїй частині є перефразуванням думок, висловів

Бенкрутство нафталінової фірми «Ікер»
(фейлетон)

За горами-за лісами, за морями-океанами, за грубими мурами та залізними замками зберігалися «книги ветхі» з тайнами глибокими.

Ретельно берегли тайн цих!

Тільки старий, «колись знаний, а тепер «ритасерд» «журналіст» мав доступ до книг цих та п. Нафталін фірма «Ікер», завданням якого було старанно оберігати ці книги, щоб бува, не добралася до них «бібліотечний міль».

З деякого часу став до цих сторожів книжкових «молоденький чоловічок — Іван Степанович — редактор» учащати. Приайде, гляне й не може очей своїх відрівнати від книг цих. А очі ті так і питаютъ тривожно: «Чи цілі, чи заховані таємниці, які містяться в них?»

І тоді старий «ритасерд» журналіст, потрясаючи львиною чуприною та поплескуючи молоденького редактора по плечу, «захриплено» промовляє: «Не бійся, сину, не горюй! Ми з п. Нафталіном фірми «Ікер» за одні з тобою, ми вірні друзі твої, не ви-

пустимо таємниць твоїх із книг цих! Гуляй, синку, й далі так, як і раніше гуляв, не турбуйся; бери Музу за горлянку так, як колись брав, та волочи по широких ланах колгоспних так, як колись волочив. Ти вже мазнув своїм комхвостиком і «Молоду Україну», ти вже проліз і до «Українського Селянина» і до «УВАН» і до «Літ. Мист. Клубу», пролазь і далі, а ми з п. Нафталіном фірми «Ікер» за тебе горюю!

І молодик гуляв, гуляв весело, сміливо, добре знайомими шляхами, за вірно засвоєними від «батька всевидючого» вказівками.

Вірні друзі-однодумці, вірний старий «ритаєрд» та п. Нафталін фірми «Ікер» — славна опора для нього.

Та «Шило з мішка таки вилізе» — каже народня мудрість.

Не вберегли друзі таємниць! До «книг ветхих» таки закрався «бібліотечний міль». Порвав він — потрошив «Плуги», «Гарти», «Червоні Шляхи» та інші «Революції», і повілітали таємниці з них. Повілітали й розлетілися, котра — куди. хібаж упіймаєш іх?!

Залетіла одна до якогось «одного з європейських журналів» і залишила там сліди на сторінках його. Дивні сліди, гіркі сліди: «Національний зрадник», «комуністичний запроданець», «яничар» і т. д. — це так про «молоденського чоловічка — Івана Степановича — редактора».

Ой сів був «ритаєрд» біля столу «обнявши чоло долонями». Біля нього притулився п. Нафталін фірми «Ікер». «В глибокому замисленні» вони дивляться в страшні сліди таємниці на сторінках «одного з європейських журналів». Дивляться і, мов у дзеркалі, бачать себе. «Скажи мені, хто твій друг, то я скажу тобі, хто ти!»

«Не вберегли!» — півшепотом, знемогаючи з розпачу, простогнав п. Нафталін фірми «Ікер». «Не вберегли!! I яким чином той клятий «бібліотечний міль» міг вирватися із «фабрики шнурків», я ж так пильно стежу за ним?!

Старий «ритаєрд» глянув сумно в очі» п. Нафталінові і «поник головою»...

«Нічого я тепер не вартий», — застогнав п. Нафталін фірми «Ікер», — «збанкрутувала моя фірма!»

М. Мл-ий

До Центрального Комітету УРДП

Від члена Краєвого Комітету на Німеччину Інж. І. К-а Новий Ульм, 31. 10. 53 р.

ЗАЯВА

За час моого перебування членом УРДП, я мав на году переконатися, що політична лінія цієї партії є цілком протилеможна моїм поглядам. Партія пропагує комуніста Хвильового, в той час, коли від того комунізму, що москалі принесли на Україну за допомогою Хвильового і йому подібних, ось вже 36 років страждає український народ.

Страждав від цього комунізму зі своєю родиною і я.

Туди, де я починав учитися, комсомольський осередок моєго рідного села писав доноси, і мене комуністична влада завжди виганяла.

Щоб одержати вищу освіту, я мусів втекти на чужину — в Москву, де сховавшись від своїх комсомольців, тільки завдяки сліпому щастю, закінчив Московський Машинобудівельний Інститут.

Однаке я і там не уник переслідувань, бо в той час, коли я вже отримав диплом, мене викликали на допит до НКВД — це значило, що прийшов час, коли й у Москві знайшли мене ті комсомольці, яких УРДП тепер вважає своїми кадрами, щоб за їх допомогою керувати українським народом.

Все це лишило в мені страшну ненависть до комунізму, а тепер і почуття огиди до УРДП, яка вихваляє Хвильового, легалізує хвильовиз і тим самим призвичає до нього український народ. До речі, мушу сказати, що відродження українського народу Хвильовий вважав не за мету, а як засіб, за допомогою якого він намагався завести в самостійній Україні свій соціалізм, тобто «Загірну комуцу», про що він і написав у «Вальдшнепах» на сторінці 91-ї.

З цих причин я виходжу з УРДП і повертаю вам партквиток за ч. 072.

Інженер І. К-о

Від Редакції: Наш кореспондент П. К., одержучи з рук ВШ. п. Інженера І. М-а копію про виїзд його з рядів УРДП, для вміщення її в нашому журналі, мав нагоду попросити п. Інженера, як бувшого одно-партиця, відповісти йому на кілька питань, на що останній дав свою ласкаву згоду.

Питання: Чому Ви, пане Інженер, тільки тепер вийшли з рядів УРДП, адже Ви знали, що всі найкращі сили, що були в УРДП, а їх було кілька соток, — вийшли понадрік тому?

Відповідь: Страшну загрозу з боку прокомуністичних елементів я помітив ще в 1948 році, але вірив в те, що здоровий розум справжніх антикомуністів переможе. Нажаль, цього не стало, а сталося навпаки.

На перших зборах ульмівського осередку УРДП, після повернення п. Багряного з Англії (в перших днях листопаду б. р.), останній заявив дослівно: «Я був хвильовистом, є і буду ним», — це значить, що він був комуністом, є ним і буде. Крім того, в УРДП взагалі ніякого демократизму немає, слово «Демократична» в її назві — звучить парадоксально.

Питання: Що, на Вашу думку, пане Інженер, компроментує партію УРДП?

Відповідь: Справа виборення самостійності України потребує виключно чесних і здібних людей, — таких в ЦК УРДП я не бачу. Чому? А ось чому: скоро три роки збирають гроші на т. зв. «Будівельний фонд» — на будівництво приміщення для редакції «УВ». Проте, редакція, як поміщалась у руїнах, так вона залишається і надалі. На вимогу цілого ряду осередків — зробити ревізію і звіт про «Будівельний фонд», а також фонд Видавництва «УВ» — ЦК партії цього робити не дозволяє і взагалі кошти розтранжируються безконтрольно.

Як відомо, Іуда Іскаріотський який продав Христа за 30 серебряників, — повісився. За свій страшний злочин мусів заплатити своїм життям через самогубство. Так поступає людина з собою, гине в муках своєї совісті, — коли її загально-людська мо-

раль упала до самого дна. Християнство всього світу Іуді не простило, а вічно ганьбить його.

Микола Хвильовий, який розписав Україну і попав у московську неласку, у своїй передсмертній записці написав: «Учора забрали Ялового, — це є постріл у нашу генерацію, це мабуть через те, що ми найшириші комуністи». Отже, Хвильовий згинув як щирий комуніст і чи можна боротись проти комунізму, а тим самим і за самостійність України, — захищаючи одноразово комуністичну ідеологію Хвильового?

Виходячи з вище наведеного, я вважаю що чесному українському патріотові залишатися в УРДП не безпечно, бо він муситиме нести відповідальність не тільки за політичні потягнення УРДП але й за ворожу українській справі практику її Центрального Комітету.

З преси

Заарештовано значного шпигуна

1-го вересня 53 р. був заарештований відповідними американськими органами значний советський шпигун Георг Мюллер. Справжнє (?) прізвище його — Георгій Володимирович Хорунжий, родом, начебто, з с. Золотий Яр на Херсонщині.

Після закінчення Педагогичного Інституту в Запоріжжі, був викладачем російської мови і літератури. Хорунжий був комсомольцем, а з 1943 року членом партії. Постійно співпрацював з НКВД, а під час війни зі СМЕРШ-ом. В 1947 році на спеціальних курсах НКВД був перевищений у Ваймарі для шпигунської праці за кордоном. В 1948 році прибув до Зах. Німеччини і деякий час працював як слюсар на заводах. Пізніше, через звязки з провідником, так зв. «новейших» перебіжчиків з СССР, майором Григорієм Клімовим, дістався до найвідповільнішого становища в системі американської розвідки. Вся шпигунська афера Мюллера нерозривно пов'язана з російською фашистською партією — НТС, до якої він формально вступив тільки в березні ц. р.. Але в дійсності в 1952 р. він уже працював викладачем в школі агентів НТС.

Саме в школі, де викладав п. Мюллер, проходили вишкіл ті чотири нещасливих емігранти, що кілька місяців тому були зловлені енкаведистами на Україні і засуджені трибуналом до розстрілу. Ці жертви, крім багатьох інших, лежать на сумлінні шпигуна Мюллера, який тепер сидить в тюрмі і чекає на суд.

Російський священик утік до більшевиків

Як стало відомо, парох російської православної громади в Західному Берліні — Архімандріт Мстислав Волонсевіч, не підлеглий Московському Патріархові, на початку жовтня перебрався на советську сторону.

Під претекстом відлету до Мюнхену, він забрав з громадської каси кілька сот західно-німецьких марок, також адреси своїх прихожан і зник.

В короткому часі після втечі, його було бачено в

Карлсгорсті (сов. зона) при відправленні Служби Божої.

Дивні діла

В органі УГВР — «Сучасна Україна» № 24, від 29. 11. 53 р., на стор. 3-ї, бачимо фотокопію заголовкою сторінки підпільного бюллетеня «Бюро інформації Української Головної Визвольної Ради» випуск ч. 9, за травень 1951 року. На цій фотокопії читаємо слідує:

ВІД БЮРА ІНФОРМАЦІЇ УГВР

Бюро Інформації УГВР в Україні уповноважене поінформувати українське громадянство в Краю і за кордоном, що Український Конгресовий Комітет у США передав через Закордонне Представництво УГВР для УГВР в Україні в порядку допомоги для УПА — 7314 американських доларів.

Коментарій зайві. І якщо врахувати, що орган ЗП УГВР «Сучасна Україна» займається пропагандою колгоспної системи, бо так наказують «з Краю», то стає дуже дивним, що таку акцію фінансово підтримує УККА.

З листів до Редакції

Наш рішучий протест

В «Українських Вістях» ч. 43 від 28 травня 1953 року, редакційній статті, під заголовком «Вони вмерли, щоб народ жив» надруковано: «На перше місце ставимо, — і наші нащадки ще цілими століттями ставимуть — незабутнього творця Української Народної Республіки і Головного Отамана Симона Петлюру». Це вірно!

Але ставити на один п'єдестал з дійсним визволителем України От. С. Петлюрою комуніста, червоно-го комісара, чекіста Хвильового-Фітільова і писати. «...що життя своє віддав за Батьківщину» або «...теж боровся за вільне життя українського народу» — це є велика неправда і обман. Вірно є, що Хвильовий-Фітільов був «по другій стороні» від початку і до кінця в червоних партизанах і рядах Червоної Армії, а не в Українській Армії УНР. Спочатку будучи начальником «істребільного отряду» проти петлюровських військових загонів в селі Тростянець і околицях, а після, вислужившись перед червоною Москвою, був помічником комісара ЧЕКА в м. Богодухові, а ще пізніше — комісаром 9-ої Дивізії Червоної Армії. Зі збросю в руках, зливаючи Україну кров'ю, катував П народ та дострілював петлюровців. Тому ми, українці міста Ліону та околиць, категорично протестуємо проти будь-якого порівнання комуніста, ката України — Хвильового з Отаманом Симоном Петлюрою!

М. Заховайко
П. Галушенко
К. Войко

Р. Палківський
Дробаш
Т. Поліщук

У Франції

Багрянівський легіон, потерпівши почулу поразку, вирішив застосувати крайні засоби «засудженню»

недострілених петлюрівців. Прислідивши вночі Петра Галущенка, командант легіону Архипенко власноручно витробував свою фізичну силу на його голові. А якже, для чого ж тоді творились легіони??!

*

Ревний послідовник хвильовистської політики п. Багряного у Франції п. С. Созонтів погрозив одному з членів УНГ віданням його до суду, якщо він не припинить вести «не правдиву акцію» проти Багряного. Очевидно, п. Созонтіву акція п. Багряного показалась дуже правдивою. Колиб не настало гірке розчарування!

В Новому Ульмі

Заходами місцевої Команди Української Національної Гвардії 14. 11. 53 року була організована прилюдна доповідь на тему: «Шанси демократії після німецьких парламентарних виборів».

Досить змістовна і цікаво виголошена професором М. Дурделло доповідь, — була з уважністю вислухана поважним числом присутніх. Серед значної кількості заслужених громадських і військових діячів які слухали доповідь, можна було бачити п. п.: Ген. А. Вовка, Полк. М. Стечишина — від Військового Міністерства, Полк. Ів. Пекарчука, заслужену українську воячку пані Харитину Пекарчук і ряд інших. По доповіді відбулась жвава дискусія в якій виступило декілька осіб.

Присутній

Помер своєчасно

Як розповідала авторитетна особа, компетентна в справах так зв. «Українських федералітів», суджений сьогодні советський шпигун Мюллер кілька разів був бачений, ще з якоюсь невідомою особою, на приватному мешканні ідеолога загаданої «партиї» — покійного Л. Бойка.

Тепер стає цілком ясним, чому НТС при похоронах склав на могилі покійного Л. Бойка свій вінок (див. «Меч і Воля» ч. 10), піклується про підтримання в ідеальному стані могили покійного, а також, що покійника похоронено в цинковій труні.

Цим ніяк не збираємося порушити спокій усопшого, запитуємо лише живих ще «федералітів»: що це означає, чи дружба з НТС і мюллерами теж є боротьба за волю України?

О. Р. В.

Різдвяні привітання

Головна Команда Української Національної Гвардії найсердечніше вітає з Великим Святом Різдва Христового і Нового 1954 Року:

1. Іх Ексцепенцію Президента і Головного Отамана Української Народної Республіки, Пана Андрія Миколайовича Лівіцького;

2. Членів Української Національної Ради і Уряду;

3. Міністра Військових Справ Уряду УНР, Пана Генерал-хорунжого Миколу Капустянського.

4. Іх Високопреосвященство Митрополита Ніканора, Українську Ієрархію і всіх вірних Українських Церков;

5. Всі українські військово-комбатантські, наші братні, організації;

6. Всі Красні Команди УНГ та всіх членів і при-

хильників нашої військово-революційної організації, а також всіх читачів нашого журналу.

Святочне поздоровлення Команданта УНГ

З нагоди світлого Празника Різдва Христового і Нового 1954 року, найсердечніше вітаю цілу Українську Націю та її резістанс окупантів на рідних землях, Іх Ексцепенцію Пана Президента і Головного Отамана Української Народної Республіки Андрія Миколайовича Лівіцького, Українську Національну Раду і екзильний Уряд УНР, всі українські Церкви, всі українські політичні, громадські, військові та культурні організації і всіх Членів та Прихильників Української Національної Гвардії та всіх моїх дорогих особистих Приятелів. Бажаю всім якнайкращих успіхів у їх приватному житті та громадської патріотичній праці. Дай нам Господь Бог усім щастя і здоров'я. Особливо бажаю Іх Ексцепенції Президентові якнайскоріше видужати з тяжкої хвороби і дальше непохитно стояти в захисті Ідеалів і правопорядку в Державнім Центрі України.

Вашингтон, грудень 1953.

От. Т. Бульба-Боровець

На Пресовий Фонд «Меч і Воля» склали пожертви:

1. Православна Громада — Форт-Вейн	25 ам. дол.
2. Ол. Ковальська з Чікаго	— 20 ам. дол.
3. П. Толочин з Гренд Ренігс	24 ам. дол.
4. Я. Ремінний з Дітройту	5 ам. дол.
5. Г. Шаповал — „	5 ам. дол.
6. М. Беляйканич з Сіракюз Н.-Йорк	10 ам. дол.
7. В. Дубів	3 австр. фунти.
8. «Н. Н»	0,75 канад. дол.
9. Макогон Захар	2 ам. дол.
10. Мироненко Федір	2,50 ам. дол.
11. М. Виговський	1,00 ам. дол.
12. Крига Петро	3 нім. марки
13. Манько Степан	10 нім. м.
14. А. Ф.	4 ам. дол.
15. Петренко Вол.	1 ф. стерл.
16. Пашківський Гнат	10 шіл.
17. Звіклій Андрій	1 австр. фунт.
18. К. П.	5 нім. м.
19. М-ло Г.	300 фр. фр.
20. Карпенко Ю.	50 белг. фр.
21. Кравець І.	2. н. м.

Всім жертвводавцям щире вояцьке спасибі!

МЕЧ І ВОЛЯ ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Редакція Колегія. Наклад: 4.000.

Ціна одного примірника: в Німеччині — 0,50 НМ, у Франції — 50 фр., у Бельгії — 6 фр., у Британії і Австралії — 1 шіл. 6 пенсів, у США і Канаді — 25 центів. У інших країнах рівновартість 25 ам. цент.

Preis 50 Pf.

Адреса редакції і адміністрації:

P. Körnerik, München-Feldmoching, Postfach 14, Germany.